

РІК LXIX, Ч. 2

ЛЮТИЙ – 2012 – FEBRUARY

№ 2, VOL. LXIX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXIX ЛЮТИЙ Ч. 2Україномовний редактор – **Лідія Слиж**Англomовний редактор – **Олеся Валло**

Редакційна колеґія:

Маріанна Заяць (з уряду) – голова СУА**Христя Швед, Вірляна Ткач,****Святослава Гой-Стром**

ISSN 0740-0225

**UKRAINIAN NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.**

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXIX FEBRUARY № 2Ukrainian-language editor – **Lidia Slysh**English-language editor – **Olesia Wallo**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President**Christina R. Shwed, Virlana Tkacz,****Sviatoslava Goy-Strom**

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Олеся Валло. Леся Українка-прозаїк / Lesia Ukrainka the Prose Writer	1
Маріанна Заяць. Ділимось вістками та думками	2
Маріанна Онуфрик. Духовна спадщина Патріярха Йосифа	3
Валентина Борисенко. Наталія Даниленко. Жертвна любов до України	5
Лідія Слиж. Наша сучасниця Наталія Іщук-Пазуняк	8
Леся Українка. Щастя (Легенда)	10
Lesya Ukrainka. Happiness (A Legend)	11
День України в Сан-Франціско	12
Вісті зі Стипендійного бюро СУА	13
Наша обкладинка	14
Marianna Zajac. Sharing News & Views	15
Iryna Koshular. Gender/Women's Studies in Ukraine–Education for Social Change	16
Наталка Соневицька. З подорожнього щоденника (Закінчення)	18
Діяльність Округ і Відділів СУА	21
Our Cover Artist	25
Датки на Музей	26
Відійшли у Вічність	29
Пресовий фонд журналу «Наше життя»	29
Yaryna Telepko. A Deed Worth Emulating	30
Olia Rudyk. My Brother the Opera Singer	31
Ihor Magun. Heart Disease in Women	33
Святослава Гой-Стром. Про Леся Українку	34
Котик і півник. Українська народна казка	35
Наше харчування	36

На обкладинці: *Христя Оддо. Морозний ранок у штаті Мейн.*On the cover: *Christina Oddo. Frosted Morning in Maine.*

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- **ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.**
- **Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.**
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця.**
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”****203 Second Ave., New York, NY 10003**

© Copyright 2012 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org

Адміністратор: **Оля Стасюк**Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7****UNWLA / Our Life****203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**Administrator: **Olha Stasiuk**Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою **членської вкладки** через відділ. **Передплатникам** письмово нагадується про відновлення передплати.**Our Life magazine is included** in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters.

Леся Українка-прозаїк

25-го лютого святкуємо уродини Лесі Українки – найвидатнішої української жінки-авторки, чії поезії та драми вже багато десятиліть входять до шкільних програм і театральних репертуарів України, читаються, цитуються, заучуються напам'ять. Проте, за винятком фахівців, мало хто сьогодні пам'ятає, що Леся Українка писала ще й прозу, зокрема так звану “малу”: казки, легенди, “образки” з народного життя, оповідання і новели. За її життя ці твори друкувалися лише в часописах, і реакція критики на них була дуже неоднозначною: для прикладу, Іван Франко хвалив її новелу “Жаль,” та разом з тим вважав, що “...не в новелах її сила...” (стаття “Леся Українка” 1898 року).

Якщо заглянути до сьомого тому дванадцятитомного зібрання творів Лесі Українки або ж на сайт “Енциклопедія життя і творчості Лесі Українки” (<http://www.l-ukrainka.name/uk/Prose.html>), то можна помітити, що назви багатьох її прозових творів складаються тільки з одного слова – “Пізно,” “Школа,” “Чашка,” “Метелик,” “Помилка” тощо. Справа в тому, що чимало з цих творів молода Лариса Косач писала для літературних конкурсів, які організовували між собою під час своїх зібрань учасники київського гуртка “Плеяда,” до якого належали діти родин Косачів, Старицьких, Лисенків. Під час кожного літературного конкурсу спеціально обране “журі” давало учасникам тему – лише одне слово – і за вечір на цю тему треба було написати твір будь-якого жанру. Після цього написане зачитувалося вголос, і “журі” визначало переможця. Леся Українка виграла декілька з таких конкурсів, а пізніше допрацювала дещо з цих творів для публікації.

У цьому числі пропонуємо нашим читачам коротенький твір Лесі Українки-прозаїка – легенду “Щастя,” вперше надруковану у Харкові 1896 року, в альманасі “Складка”. Судячи з дати, назви та невеличкого обсягу твору, можна припустити, що й він з'явився в результаті літературного конкурсу плеядівців.

Lesya Ukrainka the Prose Writer

February 25th is the birthday of Lesya Ukrainka, the most prominent Ukrainian woman writer whose poetry and drama have been part of school curricula and theater repertoires in Ukraine for many decades and continue to be read, quoted, and memorized. However, with the exception of literary scholars, few people today remember that Lesya Ukrainka also wrote prose, particularly in such short genres as the fairy tale, the legend, the sketch, the novella, and the short story. During her life, these works were published only in periodicals, and their critical reception was very ambivalent: Ivan Franko, for instance, praised her novella “Regret” but at the same time held the opinion that “...novellas are not her forte...” (article “Lesya Ukrainka” from 1898).

Should you take a look at the seventh volume of Lesya Ukrainka’s 12-volume collected works or at the website “Encyclopedia of the Life and Works of Lesya Ukrainka” (<http://www.l-ukrainka.name/uk/Prose.html>), you may notice that many Ukrainian titles of her prose works are single words: “Pizno” (It Is Late), “Shkola” (The School), “Chashka” (The Cup), “Metelyk” (The Moth), “Pomylka” (The Mistake) etc. The young Larysa Kosach wrote many of these pieces as entries for the literary competitions organized by the members of the Kyiv circle “Pleyada” (The Pleiades), which included the children of the Kosach, Starytsky, and Lysenko families. For each literary competition, a special committee of judges chose a topic—usually only one word—and during the evening, the participants had to write a work on this topic in a literary genre of their choice. Afterwards, the submissions were read out loud, and the judges would select the winner. Lesya Ukrainka won several of these competitions and later revised some of these texts for publication.

In this issue, we feature a very short piece by Lesya Ukrainka the prose writer. It is her legend “Happiness,” which was first published in 1896 in Kharkiv. The publication date, the title, and the small scope of this work suggest that it too might have appeared as a result of the literary competition among the “Pleyada” members.

Олеся Валло, редактор.

У листопаді 1999 року Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО) запровадила Міжнародний день рідної мови, і з того часу він відзначається щороку 21 лютого. Метою ЮНЕСКО була підтримка багатокультурності та багатомовності, які належать до основних принципів Організації Об'єднаних Націй.

У серпні 2011 року Партія регіонів України запропонувала законопроект «Про засади державної мовної політики України»; і хоча цей законопроект не стосується виключно російської мови, він гарантує їй статус рівний з українською мовою. За цим законом, російська мова мала б отримати статус регіональної мови у 13-ти з 27-ми адміністративних регіонів України. Вивчивши законопроект, Венеціанська комісія, яка є дорадчим органом Ради Європи з питань конституційного права, заявила, що він не містить достатньо гарантій для захисту української мови як єдиної державної мови, визначеної чинною Конституцією України. Венеціанська комісія підтвердила, що усі країни повинні керуватися єдиним загальним принципом: право на вживання регіональних мов і мов національних меншин не повинне перешкоджати вживанню державної мови. Комісія також зазначила, що українська мова могла б відіграти об'єднавчу роль у суспільстві, і держава має позитивно мотивувати людей, які проживають в Україні, вивчити українську мову. У той же час, кожен повинен мати право вживати мову, яку він вважає рідною.

Мова відіграє найважливішу роль у збереженні і розвитку нашої спадщини. Українська мова і культура зазнали протягом кількох століть переслідувань та утисків, тому усі сподівалися, що в незалежній Україні вони матимуть умови для справжнього розквіту. Однак з усього вищезгаданого зрозуміло, що у 2012 році святкування Міжнародного дня рідної мови в Україні не буде особливо радісним!

У найближчі кілька місяців нашою метою буде подальше ознайомлення і зацікавлення наших читачів найновішим проектом СУА, а саме проектом створення Фонду Жіно-

чих/Гендерних студій в Українському католицькому університеті у Львові. Цього місяця на сторінці 16-й ми подаємо англійський переклад статті Ірини Кошулап, яка підсумовує думки почесних гостей Річного засідання Головної Управи СУА, що відбулося у жовтні 2011 р. Запрошені експерти у галузі жіночих/Гендерних досліджень обговорювали важливість цього проекту СУА для сучасної України. Жіночі студії можна небезпідставно асоціювати з жіночими чи феміністичними організаціями – як в Україні, так і за її межами. Як відомо, кількість жіночих організацій в Україні справді стрімко зросла після 1990 року. Цей процес був частиною загального пробудження суспільства і йшов пліч-о-пліч з народженням нових політичних ідеалів. Лише пізніше стало зрозумілим, що патріотично налаштовані організації «втратили» свою початкову місію після появи незалежної України. Більшість жіночих організацій в Україні сьогодні зосереджуються на соціальних і культурних програмах. У книзі, що вийшла під редакцією Едіт Сорер (Saurer) «Жіночі рухи: мережі та дискусії у пост-комуністичних країнах» (*Women's Movements – Networks & Debates in post-Communist Countries*), жіночі організації України можуть бути розділені на дві категорії: традиційні (ієрархічні, які беруть участь у громадській та політичній діяльності) і суспільні (які працюють на основі неформальних відносин). Жодна з них не має змоги вирішити такі важливі питання, як пошук способів достукатися до молодих людей в Україні, щоб допомогти молодим жінкам змінити свою самооцінку, а також зміцнити динаміку гармонійних стосунків в сім'ї. Відповідь здається очевидною – найефективніше цих змін можна досягнути через освіту. Далекосяжний вплив освіти не можна недооцінювати. Один студент УКУ, який стане вчителем у майбутньому, за свою кар'єру зможе вплинути на виховання сотень дітей. Цей випускник, який отримає змогу поглянути на себе і на суспільні відносини по-новому, може передати ці нові ідеї і погляди учням у будь-якому куточку України! З подальшим розвитком програми, її студенти можуть справді засвітити світло в кінці тунелю. Освіта є ключем для впровадження змін! Найбільшим подарунком від діаспори для України є інвестиція в оновлене і успішне майбутнє. Саме це є нашою метою, і ми шукаємо в цьому підтримки української спільноти в діаспорі.

Кошти пропонованого фонду будуть розміщені на рахунку Української Католицької →

Духовна спадщина Патріярха Йосифа

(17.II.1892 – 7. IX. 1984)

До 120-ліття з дня народження

*«Будь вірним аж до смерти, і дам тобі вінець життя»
(Одкровення. 2, 10.)*

Патріярх Йосиф був таємно інстальований на архієпископа 12 грудня 1939 р. Митрополитом Андреем Шептицьким, який пророчно передбачив майбутні переслідування Церкви більшовицькою окупаційною владою, попросивши опіки для свого наступника у Божого Провидіння. Боже Провидіння врятувало Блаженнішого Йосифа від розстрілу в вересні 1939 р. та в 1941 р. та дало силу волі перенести дворічні знущання і тортури тюремного ув'язнення, багаторічну каторжну

працю в концтаборі Воркути та в тюрмі суворого режиму в Мордовії.

Із звільненням Блаженнішого Йосифа, за стараннями Папи Івана XXIII та багатьох авторитетів духовного світу 9 листопада 1963 р., ситуація у відношенні до українців в світі радикально змінилася. Весь світ заговорив про Україну, її Церкву у підпіллі, про Голову Української Католицької Церкви, про його величезний вклад на жертівнику страждань за віру та єдність Церкви. Постать Великого Ісповідника, який мужньо і терпеливо переборов лихоліття 18-річної каторги, захопила весь Божий люд. Блаженніший Патріярх став найсильнішою постаттю XX століття. Вийшовши на волю у похилому віці, він не пішов на заслужений відпочинок, пройшовши «через горнило мук і випивши гірку чашу страждань», як він сам сказав, але, щоб свідчити про мучеництво українського народу та його Церкви. Знаючи чудово догматику, Богословіє, розуміючи моральні та духовні потреби сучасного світу, Патріярх до останніх днів свого життя ніс на собі тягар і відповідальність провідника Церкви і народу. Він поставив

**“Із звільненням
Блаженнішого
Йосифа...
ситуація у
відношенні до
українців в світі
радикально
змінилася.”**

Освітньої Фундації в Чикаго і залишатимуться у Сполучених Штатах. Річні відсотки використовуватимуться на фінансування посади лектора, яка буде основою програми Жіночих /Гендерних студій, що почне діяти в УКУ з вересня 2012 року. Необхідно знову підкреслити, що УКУ є єдиним незалежним закладом вищої освіти в Україні. Ми впевнені, що це дозволить США зробити довгостроковий вклад у розбудову України і піднести місію США на новий рівень.

У рамках другого етапу кампанії з розширення членства, відділи отримали завдання подати список потенційних членок,

яким можна було б надіслати офіційне запрошення приєднатися до США. Це можуть бути родичі, жінки, які активно залучені в інших організаціях, або навіть хтось, із ким ви ходили до школи. Особливо нас цікавлять молоді жінки, які живуть далеко від української громади через зміну місця праці, навчання чи одруження. Разом із запрошенням вони отримають надзвичайний колаж, складений Нусею Мацілінською, який показує союзників «в дії» – він вартий тисяч слів! Ми дякуємо Вам за співпрацю у нашому проекті зміцнити і поповнити основу США, якою є наше членство!

На подвір'ї Духовного Центру ім. Патріярха Йосифа Сліпого в рідному селі Заздрість на Тернопільщині.

українську проблематику на державницькому рівні і тим самим став предтечею епохальних змін нашого часу.

Патріярх Йосиф ніколи не мав сумніву, що Україна стане вільною незалежною державою і приготував себе та нас до цієї знаменної події, розпочавши візію поширення та укріплення християнської науки серед українського народу, щоб піднести його авторитет у світі. «За вірність і оборону церковної єдності Українська Церква і нарід перенесли гори трупів і море крові. Вона стала голосом перестороги для всіх тих, що не хочуть чути Церкви-Страдниці. А що більше, сьогодні терплячі і переслідувані не знаходять ні помочі, ні зрозуміння, ні навіть людського співчуття», – говорить Патріярх в своїй доповіді на надзвичайному Синоді Єпископів в Римі 15-го жовтня 1969 р.

Відродження чину отців студитів, повернення у власність Церкви храму Жировицької Богоматері, заснування релігійного товариства українських католиків «Свята Софія», видвигнення ідеї Києво-Галицького Патріярхату, побудова храму Святої Софії в Римі та Українського Католицького Університету – головні віхи діяльності та духовної спадщини Патріярха.

Лиш сильний духом міг малу людину

Так сколихнути!...

Усміх Ваш, ...обличчя.

Хто зрозумів, що в день той, в ту хвилину,

Ходив між нами Велегень сторіччя.

І син Великий України?

– на відхід у вічність Блаженнішого Йосифа писала Зоя Когут у 1984 р.

В своєму завіщенні Патріярх сказав: «Бог створив людину і родину. Він є також творцем роду, племені й нації. Любов і прив'язання, якими зв'язана кожна чесна істота зі своєю родиною, належить також її народові і нації... Отож заповіту вам усім: моліться, працюйте і боріться за збереження християнської душі кожної людини українського роду і за весь Український Нарід... Оновіть в українському народі справжню християнську родину...».

*Маріанна Онуфрик,
м. Ірпінь, Україна.*

Христос Родився! Славимо Його!

Щиросердечний привіт Вельмишановній пані Редактор журналу «Наше життя», як рівно ж всім працівникам редакції та членам Головної Управи! Нехай Господь дарує вас кріпким здоров'ям і своїми щедрими ласками на все.

Я колишня членка 64-го Відділу СУА, але з огляду віку та віддалі фізично не можу бути з Вами, але душею і думками буду все. Читаю з насолодою журнал «Наше життя». Прекрасно редагований!

Хочу зложити даток у пам'ять Стефи Квасовської, особи, яку я знала ще в Золочеві та і тут, в Америці. Моя родина Стасюків мешкала в домі Околітів-Квасовських в Золочеві. Родині складаю щире співчуття.

Користаю з того, що пишу привіт, посилаю спомин з мого життя з часів, коли активно працювала як член 64-го Відділу СУА. Це Сила Молитви! На все добре і гарне.

З любов'ю

Ярослава Стасюк.

НАТАЛІЯ ДАНИЛЕНКО. ЖЕРТОВНА ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ

Св. п. Наталія Даниленко народилася у с. Бужани на Волині і вважала себе волинянкою, хоч більшу частину життя прожила у США. Коли дівчинка була маленькою, її батьки навчалися та перебували у пошуках роботи. Тим часом вона зростала біля бабусі і дідуся, який був родом з Полтавщини і працював там лікарем. Бабуся вчила онуку читати українською, польською, російською.

Уроки патріотизму вона засвоїла від дідуся, а згодом, коли підлітком навчалася у Львові, і «визволителі» запросили її на допит на вулицю Лонського, щоб дізнатися про настрої її вітчима петлюрівця Дмитра Гонту, то цей урок запам'ятався на все життя. Та ще майже щодня хтось із учнів не приходив до школи... Це означало, що дорога їхня стелилася до Сибіру. Навіть у зрілому віці, буваючи у Львові, намагалася оминати страшний будинок.

Наступило воєнне лихоліття. Знову вернулася у с. Бужани до дідуся й бабусі. Німці вигнали їх з хати. Спостерігала, як дідусь рятував поранених повстанців. Бачила їхні страждання і почуття любові до людей ставало сутністю її характеру. Була смілива, носила їсти українським підпільникам, які переховувалися в очереті. Рідного дідуся забрали фашисти до концтабору і там він загинув за те, що лікував українських вояків УПА. Він залишився непохитним ідеалом для онуки Наталії.

Навчалася на хімічному факультеті в Німеччині і отримувала протягом року стипендію Комітету Допомоги Українським студентам (КОДУС). Опісля того все своє життя допомагала студентам, бо вважала це своїм святим обов'язком.

Після війни виїхала спочатку до Канади, згодом до Америки, куди перевезла свою бабусю, маму з малолітньою донькою. Працювала важко і багато, бо опікувалася своєю родиною.

Упродовж всього життя для Наталії Україна було ключовим словом. Як і любов. В давньому вже інтерв'ю українській газеті про роботу жіночих організацій на Заході Наталія сказала дуже просто й промовисто: «Ми починали з любові до України».

Відвідавши Національний університет «Києво-Могилянська академія», побувавши в Конгрегаційній залі, вона була вражена тим,

що там із-поміж портретів чоловіків, фондаторів одного з найдавніших у Східній Європі вищого навчального закладу – Академії – немає портрета гідної жінки – Гальшки (Єлизавети) Гулевичівни, яка 15 жовтня 1615 р. у присутності багатьох почесних свідків урочисто вписала до «київських міських книг» свій «фундуш» – дарчу, за якою її спадкова земля в Києві на Подолі передавалася у власність Київського братства для створення освітнього закладу, де виховувалися б діти різних соціальних прошарків з високим почуттям національної гідності. І серце Наталії, вражене таким дискримінаційним моментом, загорілося бажанням ту несправедливість усунути. Так зародилася ініціатива подружжя Даниленків щодо забезпечення фондів для оголошення Національним університетом «Києво-Могилянська академія» конкурсу на створення живописного портрета Гальшки Гулевичівни «Образ жінки – образ матері». Ним передбачалося три премії, причому твір, що здобуде першу премію, передається у власність університету Києво-Могилянської академії, другу – до Острозької академії, третю – ініціаторам конкурсу. Задум перевершив усі сподівання. До виставкової залі з полотнами майже 30 малярів приходили відвідувачі з усього міста, та й не лише кияни.

Подружжя Даниленків встановили премію для студентки Академії, яка б дослідила життєпис жінок-меценаток, зокрема Катерини Скаржинської та Єлизавети Милорадович – аби, за словами Наталії, «піднести амбіцію і можливості жінок, які в Україні є дуже здібними».

Найбільше бажання Н. Даниленко – змінити світ на краще – не словами, а справами.

Вона організовувала приїзди до Америки й виступи багатьох відомих людей з України. В її привітній оселі побували вчені В. Сергійчук, В. Брюховецький, О. Богомолець, письменники Л. Костенко, Л. Тарнашинська, народна артистка України Ніна Матвієнко та ін.

За ініціативою і фінансовий підтримці цієї дивовижної жінки у приміщенні Києво-Могилянської академії було створено Інформаційний центр українських жіночих організацій (ІЦУЖО) України і діаспори.

В Музеї культурної спадщини на виставці Катерини Кричевської, 2008 р. Зліва: Ніна Саєнко, Леся Гасиджак, Валентина Борисенко, Наталія Даниленко.

Знімки подала Катерина Кричевська-Росандіч.

Наталія Даниленко і Катерина Ющенко, Київ, 2006 р.

Зліва: Наталія Даниленко, Ліна Костенко та її дочка Оксана Пахльовська.

Організувала допомогу СУА на переобладнання експозиції і ремонт музею Лесі Українки в Ялті, стипендії для кращих учнів школи в с. Олешні на Чернігівщині, що носить ім'я С. Русової.

Видала «Сувій полотна» (Нью-Йорк, 1990) Ірини Сенік – жінки-політ'язня, яка 34 роки провела в тюрмах та засланнях за те, що була зв'язковою в УПА.

Провела величезну організаційну роботу з підготовки і видання книги «Український жіночий одяг» (Торонто- Філядельфія, 1992)

Під час приїздів в Україну була учасницею всіх важливих суспільних і культурних подій по всій Україні, виїжджала з презентаціями видання «Українки в історії». (К., 2004).

За фінансової підтримки родини Даниленків через фундацію ім. І. Багряного в пам'ять про батьків І. Даниленка – Єфимію та Василя, які пережили розкуркулення, арешти й суди, а також у пам'ять загиблих від Голодомору 1932-1933 рр. вийшла праця С. Білоконя «Масовий терор як засіб державного управління в СРСР» (Київ, 1999).

У 1999 р. п. Наталя стала однією з ініціаторів створення Національної Ради Жінок України, яка з 2004 р. охоплює 22 жіночі організації.

У 2000 р. з ініціативи та фінансової підтримки подружжя Даниленків у приміщенні Національного університету Києво-Могилянська академія була проведена Міжнародна конференція «Український жіночий рух і процеси державотворення» та видано науковий збірник статей «Етнічна історія народів Європи» (К., 2000, вип.7).

Маючи добре серце, Н. Даниленко переймається болями українців і тому цілком природним було її відвідування школи-інтернату №19 м. Києва, де навчалися діти з проблемами розвитку хребта. Вони отримали від неї такі потрібні їм вітаміни.

Н. Даниленко разом зі своєю товаришкою Лідією Кий кілька років підряд оплачували обіди 25-ом студентам-сиротам в університеті Києво-Могилянська академія.

Фінансувала разом з покійним чоловіком видання монографії Людмили Тарнашин-

ської «Художня галактика Валерія Шевчука. Постать сучасного українського письменника на тлі західноєвропейської літератури» (2001) та частково – видання прозової книжки Л. Тарнашинської «Парасоля на кожен дощ» (2008).

Отже Наталя – людина зреалізованих мрій. А ще вона була шляхетною й мудрою людиною – і про це також варто сказати окремо. Мало хто міг зрівнятися з нею у толерантності, повазі до іншої (зазвичай інакшої) людини, вираженості в оцінках, судженнях і ставленні. Вона вміла вислухати й скласти про кожного власну думку, незалежну від думок інших. Уміла поцінувати за розум, інтелект, працьовитість, наполегливість, допомогти, не принизивши. Стримана в оцінках, коментарях, вона все помічала й осмислювала, не дозволяючи собі осуду; не щедра на компліменти, але любила і цінувала усіх, вирізняючи й підтримуючи тих, хто їй ближчий за світовідчуттям. Не терпіла пихатості, зарозумілості, зверхності однієї людини до іншої, навіть якщо ця перша людина – геній. Для неї всі люди рівні й гідні поваги та доброго ставлення.

У неї було чому повчитися: самоповаги, наполегливості, послідовності, впевненості, не метушливості. А ще вона ніколи не скаржилась на свій вік із усіма його обтяжливими моментами – мудро сприймала кожний дарований Долею день і поспішала творити добро.

Наталя напевно перебувала під знаком Божої благодаті. Про це свідчить зокрема такий промовистий факт. Коли у 2001 р. у Луцьку відбувалася ініційована й фінансована Наталею наукова конференція «Духовна культура українців на етнічних західних землях упродовж віків», учасники її відвідали Музей Волинської ікони, де й сталася незабутня подія. Чудом вціліла, після тривалої відсутності ікона Холмської Богородиці, яка тоді ще перебувала на реставрації, постала перед наші очі. Ті кілька годин, що ми перебували в силовому полі чудодійної енергетики цієї незвичайної ікони, сповнювали особливою силою. Наталя сиділа освітлена, зосереджена, вся в своїх потаємних думках – у мовчазній розмові з Богоматір'ю. Це був день її янгола – про це вона навіть не знала. Почувши це, тихесенько зойкнула.

Н. Даниленко була хорошим і давнім другом Національного університету Острозької академії. Одними із найбільш яскравих подій в Острозькій академії, які ініціювало та матеріально фундувало подружжя Даниленків, були щорічні конкурси наукових студент-

ських робіт під загальною назвою «Шанувати минуле – будувати майбутнє». Тематика конкурсів охоплювала українські народні традиції, роль жінок в історії України, боротьбу УПА та акцію «Вісла», колективізацію на західноукраїнських землях, діяльність Української Повстанської армії, долю українських оstarбайтерів під час воєнних лихоліть тощо. На підбитті підсумків наукових конкурсів студенти-переможці не тільки отримували грошові премії, але й мали змогу поспілкуватися з непересічними людьми, запрошеними пані Наталею.

Н. Даниленко підтримувала й діяльність Інституту української діаспори в Острозькій академії. Ця підтримка виражалася як матеріально (комп'ютери для Інституту), так і її особистою участю у наукових форумах.

Відомо, що значну частину своєї праці подружжя Даниленків докладали до здійснення наукових проектів із питань історії та культури України. В Острозькій академії за особистої участі пані Наталі відбувалися цікаві презентації таких наукових видань, як: історично-етнографічна монографія «Холмщина і Підляшшя» (1997), книга «Українки в історії» (2004).

Н. Даниленко підтримувала довгі роки матеріально навчання обдарованої студентської молоді.

За високі особисті заслуги у відродженні української національної освіти, культури та духовності, а також роль у розбудові Національного Університету Острозька Академія пані Наталя Даниленко обрана до числа Почесних членів Острозького академічного братства з врученням їй академічної мантиї та диплому. Окрім того, 14 вересня 2004 року їй було нагороджено медаллю князь Василь-Костянтин Острозький.

За визначні заслуги перед Українською державою у справі розбудови освіти та культури, розвитку меценатства Наталя Даниленко відзначена високою державною нагородою орденом Княгині Ольги третього ступеня.

Н. Даниленко є ініціатором і спонсором видання трилогії «Українки в історії» (К., 004, 2006), «Українки в історії. Нові сторінки» (К., 2010), «Українки в історії. Книга третя», цю книгу вона чекала, але на жаль... Її душа відійшла у Вічність 30 грудня 2011 р. Але її дітище «Українки в історії. Книга третя» скоро буде, присвячена їй світлій пам'яті.

*Валентина Борисенко, Ігор Пасічник,
Людмила Тарнашинська.*

Наталія Іщук-Пазуняк

До 90-літнього Ювілею

В українській діаспорі Америки добре відоме ім'я нашої сучасниці Наталії Пазуняк (з дому Іщук) – професора доктора філософії з Філядельфії, яка 24-го лютого 2012 року відзначатиме свій 90-літній Ювілей.

Народилася Наталя в Києві у родині педагогів Романа Іщука та Надії Шульгиної. Її першою домашньою вчителькою була бабуся Любов Устимович. Початкову школу закінчила в Рівному, відтак стала студенткою Львівського університету факультету іноземних мов. Під час війни вся родина емігрувала на Захід. Наталя навчалася в Мінхені в Українському Вільному Університеті.

В 1949 році переїхала до Америки (Філядельфія), де одружилася з Романом Пазуняком. Подружжя виховало двох синів – Юрія та Богдана. Прагнення вчитися далі не покидало Наталю. Вона продовжує навчання в Пенсильванському університеті на слов'янському відділі, де через два роки здобуває ступінь магістра. Рік пізніше здобуває вчений ступінь доктора гуманітарних наук. Наталя Пазуняк стала однією з перших українок в Америці, що захистили докторат з гуманітарних наук.

Багато наукових праць вчена присвятила творчості Лесі Українки, зокрема дослідила глибоке розуміння національної традиції у творах славної поетеси й підкреслила її інтерес до світового письменства.

Її статті про мовознавця Юрія Шевельова, монографія, присвячена діяльності вченого Дмитра Палієва, а також активна участь у підготовці видань НТШ та УВАНу, дійсним членом яких вона є, значно піднесли рівень українознавчої науки в діаспорі.

Доктор Пазуняк є членом Управи американської асоціації університетських професорів. Наталія Пазуняк займає почесне місце серед науковців США українського походження.

Напередодні славного Ювілею вченої вийшла з друку нова книга її пера «Вибрані студії», урочиста презентація якої відбулася 5 листопада 2011 р. в Культурно-Освітньому Центрі м. Філядельфії.

Численну публіку в залі привітала Христина Кульчицька, голова Фінансової комісії Світової Федерації Українських Жіночих Організацій і передала ведення програми літературного вечора Анні Максимович, секретар-

ці Фінансової комісії СФУЖО.

Д-р Ярослав Заліпський, голова Філядельфійського осередку НТШ привітав професора д-р Н. Пазуняк з новим творчим доробком і склав велике признання і пошану жінці, яка внесла значний вклад в розвиток української мови, літературознавства і філософії.

Вступне слово виголосив академік Леонід Рудницький, автор передмови до книжки. Він наголосив, що Наталія Пазуняк – особистість неповторна, своєрідна, незбагненна, подиву гідна. Зокрема, він підкреслив її особливі сім струн: рішучість, неперевершене знання української мови, завжди влучні коментарі, доброзичливе наставлення до тих, хто менше за неї знає, великий внесок вченої в порівняльне мовознавство (зокрема українське і російське), а найголовніше – принципова позиція у збереженні національно-культурної ідентичності українців діаспори, якій вірна протягом всього життя, а також полум'яний, щирий патріотизм.

Д-р Рудницький наголосив, що існує духовний зв'язок між поетесою Лесею Українкою та репрезентантом її творів Наталею Пазуняк (обидві народилися в місяці лютому). На закінчення професор побажав авторіві нової книжки ще багато творчих успіхів у служінні українській нації.

Головну доповідь виголосив д-р Альберт Кіпа, президент УВАНу.

Промовець відзначив, що новий збірник праць професора д-р Н. Пазуняк надзвичайно цікавий і віддзеркалює різноманітність її інтелектуальних, духовних і культурних інтересів.

Книга охоплює науковий доробок вченої з питань історії, лінгвістики, літературо-

знавства і філософії, які становлять чотири розділи книги. Ця книга – результат тривалої праці, яка пов'язана з глибоким аналізом джерел та володінням науковими інформаціями та аналітичними методами.

Далі доповідач наголосив, що перед нами постає людина неоднозначна і талановита, людина цілеспрямована, активна та віддана науці, гуманним ідеалам та українській ідеї, яка творить з любов'ю і відданістю. Наука і українська орієнтація завжди являються основою посвятою д-р Наталії Пазунок.

«Не можна не схилити голову з пошаною перед мислителькою, – підкреслив д-р Кіпа, – яка уся віддавалась за правду, за душевну, наукову, світоглядну та громадську повинність, яку вважає “своїми скромними здобутками нематеріальної вартости, витвір думки і серця”». Далі промовець каже, що краще вжити замість слова “здобутки” слово “послання”, які автор книги присвячує всім тим, “що вистояли до кінця і, не похитнувшись, боронили право України, нації, самобутне життя за Божими законами”.

Президент УВАНу подякував д-р Н. Пазунок за наполегливий труд, за відданість і посвяту правді, науці і Україні та привітав від себе особисто та від Української Вільної Академії Наук з появою найновішої книги.

Відтак ведуча вечора А. Максимович повідомила, що пані Пазунок є визначною громадською діячкою української діаспори Америки. З 1952 року вона є заступницею голови Українського Золотого Хреста, понад 50 років членкою СУА, понад 30 років була членом редакційної колеґії журналу «Наше життя», понад 20 років – член редакційної

колеґії пресового органу СФУЖО «Українка в світі», 15 років секретарка СФУЖО, перша обрана заступниця голови СФУЖО на III-му Конґресі, Почесна членка СФУЖО.

В заключному слові д-р Наталія Пазунок пояснила, що для творчої праці кожній людині потрібне надхнення. Для неї таким надхненням є національна ідея, яка не дає їй спокійно жити, заставляє писати. Вона думає про різні аспекти тієї національної ідеї.

“І ось ті аспекти і виявлені у моїй скромній праці”, – підсумувала Н. Пазунок.

Вона щиро подякувала д-ру Рудницькому за прекрасні слова у її адресу та всім тим, хто причинився до видання цієї книги: сестрі Марії, Лідії Бичковій, яка днями вишукувала в пивниці різні статті, упоряднику книги кузинці Оленці Леонтович з Києва. Щире спасибі Миколі Плав'юку, який наполягав, щоб ця книга вийшла у світ. Особливу подяку висловила організаторам цього прекрасного вечора – членкам СФУЖО.

Концертну програму вечора підготувала і вела Лідія Бичкова, солістка Національного театру опери та балету України.

Повертаючись додому після закінчення цього незвичайного літературного вечора, який зворушив мене до глибини душі, я зрозуміла, чому ім'я нашої сучасниці Наталії Пазунок увійшло в книгу «Українки в історії. Нові сторінки» і знаходиться серед імен славних українок різних поколінь, які плекають українське коріння і беруть людську цивілізацію на Землі.

Лідія Служ.

Вельмишановна пані професор д-р Наталіє Пазунок!

З нагоди славного Ювілею прийміть низький уклін за Вашу важку наполегливу працю для процвітання української науки, за полум'яний патріотизм, за вірність Україні!

З роси і води Вам на многи і блаґі літа!

Головна Управа СУА та редакція журналу «Наше життя».

ЩАСТЯ

Легенда

Се було в початку віків. Новостворений світ сіяв чудовою красою, скрізь була гармонія, ясне, повне життя. Цвіла Божа мрія, розкішна й лагідна. Людське життя плило тихими хвилями і зливалося з тією мрією в одне осяйне, спокійне море. Великий спокій був на землі, й люди жили в спокою. Так було довго.

Злий дух спав у підземній країні. Він спав довгі віки, і сон його був лихий. Прокинувся злий дух і покликнув: «Лихі сни мучать мене! Душа моя рветься, нема мені спокою! А там, на землі, панує ясний спокій, мрія ворога мого цвіте і витає – і ніщо не бентежить її. Чи маю я носити сам мою тугу огненну, чи маю ховати мій смуток темний? Ні, я кину тугу в серце наймиліших дітей ворога мого, я розкину над ними смуток чорним покривом, і потьмариться мрія ворога мого».

Злий дух вийшов чорним димом з лона землі і огненною хмарою полинув понад землею. Він пролітав над долинами, де хвилювало золоте збіжжя, де рясні дерева клонили додолу важкі віти. Там спустився злий дух, – і збіжжя вигоріло, мов від огню, овоч на деревах почорнів, трави пожовкли, квітки посохли, стала пустиня. Люди ховалися від огненного подиху по ямах та печерах і стогнали: голод!.. голод!.. Злий дух вернувся у підземну країну і ждав.

Минуло сто літ. Пустиня давно обернулася знову в розкішну країну, знову хвилювало золоте збіжжя, рясні дерева знов клонили додолу важкі віти. Нове покоління людське розказувало казки про колишній голод, але ті казки почали забуватись. Божа мрія цвіла, як і перше, і спокій був на землі.

Але злий дух не спав. Він сказав собі: погляну на діло рук моїх! Здійнявся з лона землі сивим туманом і холодною хмарою полинув над землею. Він пролітав над горами-полонинами, де паслися отари великі, де розкинулись табори людські, там він з'явився густим мороком, лихою заразою. Гинула худоба, конали люди, крик страшний котився по горах: смерть, смерть!.. Отари зникали, табори порожніли... Злий дух вернувся у підземну країну і ждав.

Минуло сто літ, – на могилах людей, що погинули від зарази, ярий моріг зеленів, а нащадки їх спокійно ходили по горах-полонинах, весело грали в сопілки, скликали незліченні отари. Табори білили наметами, скрізь було

життя. Ніхто не згадував про лиху заразу. Божа мрія цвіла, як і перше, і на землі був спокій.

Злий дух сидів у підземній країні і думав. І він створив думкою своєю дивну постать. Вона була блискуча, як рання зоря, і міняла свій вид щохвилини, як вогонь. Злий дух дав їй життя і назвав її: **Щастя**. Він взяв її на свої дужі крила і полетів з нею геть високо понад землею. Була темна ніч, табори спали, тільки молоді пастухи сиділи навколо багаття – пастухи не спали вночі, – вони співали. Наймолодший грав у сопілку, дивився на зорі, і очі йому були спокійні, як зорі.

З неба покотилася велика блискуча зоря. Пастух покинув сопілку і вхопився за серце. Він бачив зорю, і вона йому серце вразила. Він крикнув уголос: «Дивіться, дивіться!» – і всі дивились туди, куди показувала його рука, – там упала зоря. Вона впала на високу гору, і на горі спалахнуло світло, горіло і вабило серце. Пастух сказав братам своїм: «Ходім туди!» – і всі пішли до світла. Всі бачили у світлі те, що було їм над життям миле, і всі бачили різно. Їм було так, мов у душі в них горів вогонь. Вони йшли все далі, і світло далі ставало. Вони все йшли, кололи ноги на колюче зілля, шарпали одержу об гострі терни, кров була на слідах їх; йшли і падали один по одному, бо сила покинула їх. А ясна, дивна постать все далі ставала, все більше мінилась і зникла в тумані. Настав день, а вона не верталась, і ніхто не знайшов її.

Був знов вечір, і пастухи співали. Вони співали: «О щастя, о ясне, загублене щастя!» І ті пісні отруїли серце всім людям. Всі прагнули щастя, а ніхто не знав його, всі хотіли бачити його, мати його на хвилинку і вмерти потім, бо воно стало їм миле над життям.

І кожний бачив його, хоч у сні, хоч на малу хвилинку. На одного воно глянуло коханими очима, іншому заблищало золотом, іншому засіяло світлом слави. Всіх зчарувало воно навіки, і чари його були отрута. Воно легкою зорею падало в серце, і серце починало горіти. Хто раз бачив його, той не забував його до смерті. Пекельний вогонь прокинувся в душах всіх людей. Всі шукали щастя, всі хотіли мати його ціле в своїх руках. Для нього віддавали все найдорожче, губили себе і других, слъози й кров лились річками во ім'я його. А щастя літало по світі зорею, блискавицею, вогником бродячим і ніде не спинялось надовго, і ніхто не мав його ціле в руках. І чутний був великий крик по всій землі: «Щастя! щастя!..»

З того часу не стало на землі ясного спокою, потьмарилась блискуча Божа мрія.

І злий дух утішився працею своєю.

HAPPINESS

A Legend

It happened at the beginning of time. The newly created earth, abounding in harmony and glorious life, glowed with a wondrous beauty. God's blissful and gracious dream flourished. Human life, flowing in gentle waves, merged with this vision into a single, dazzling, tranquil sea. There was peace on earth, and people lived serenely. It continued like this for a long time.

The Evil Spirit slept in a subterranean land. He slept for many ages, and his dreams were malevolent. Waking from his sleep, he shouted: "Wicked dreams are tormenting me! My soul is being torn apart, and I can find no peace. But there, on earth, a radiant peace prevails; the vision of my Enemy is flourishing and prospering, and nothing disturbs it. Am I to bear my searing affliction by myself? Am I to bury my dark woe? No, I will cast my grief into the heart of my Foe's dearest children. I will sow sorrow, like a black veil, among them, and the vision of my Enemy will be obscured."

Bursting as black smoke out of the bosom of the earth and soaring over the land in a fiery cloud, the Evil Spirit flew over valleys graced by fields of undulating golden grain and thick stands of trees, their heavily laden branches bowing to the ground. Wherever he descended, the grain was scorched as if by fire, the fruit on the trees blackened, the grass turned yellow, flowers withered—and a desert came into being. People, hiding from the blazing-hot wind in burrows and caves, groaned: "Famine . . . famine!" The Evil returned to his subterranean land and waited.

A hundred years went by. The desert was once again transformed into a luxuriant land; once more, golden grain undulated, and thick stands of trees bowed down their heavy-laden branches. A new generation of people still related tales about the hunger of long ago, but the stories were slowly being forgotten. God's vision flourished as before, and peace enveloped the earth. But the Evil Spirit was not sleeping. He said to himself: "I will go and look at what my hands have wrought." Rising as a grey fog from the bosom of the earth, he soared over the land in a freezing cloud. He flew over mountain pastures and, wherever large herds grazed and people were encamped, he appeared as an impenetrable darkness, as a pernicious pestilence. Cattle died,

people perished, and a terrible lament rolled through the mountains: "Death . . . death!" The herds vanished, the camps emptied... The Evil Spirit returned to his subterranean land and waited.

A hundred years went by. The graves of the people who had succumbed to the pestilence were lushly overgrown with grass, and the descendants of these victims walked serenely over mountain pastures, cheerfully playing the *sopilka* [shepherd's flute] and calling together their countless herds. The camps, gleaming with white tents, teemed with life. No one remembered or spoke about the calamitous pestilence. God's vision flourished as before, and there was peace on earth.

In his subterranean land, the Evil Spirit sat and pondered. And, out of his thoughts, he created a marvellous being. It sparkled like the morning star and, like fire, continually altered its appearance. The Evil Spirit breathed life into this being and named it **Happiness**. Lifting it up on his powerful wings, he soared with it high above the earth. It was the dead of night, and people were slumbering in the camps. Only some young herders—who never slept at night—were sitting around a bonfire, singing. The youngest one was playing a *sopilka* and gazing up at the heavens, and his eyes were serene as the stars.

A large, brilliant star tumbled down from the sky. Seeing it fall, the young herder dropped his *sopilka* and clutched at his chest. The star had wounded his heart. He shouted loudly: "Look! Look!" And all the herders turned their eyes to where he was pointing—to the spot where the star had fallen. The star, landing on a high mountain, burst into a blaze of light that flamed alluringly and enticed their hearts. The young herder called out to his brethren: "Come, let us go there!" And they all walked towards the light. And each one of them saw in that light something that was more precious to him than life itself, and each one saw something different. They felt as if the fire were blazing in their souls. They went farther and farther, but the light kept moving away from them. They continued walking, piercing their feet on prickly thorns, ripping their garments on sharp thistles, and marking their footsteps with a trail of blood. They kept pressing forward and then, one by one, as their strength failed them, they dropped by the wayside. And the luminous, wonderful being, receding ever farther and farther into the distance, and changing its form ever more frequently, vanished in the fog. Daylight came, but the marvellous being did not return, and no one found it.

Evening arrived once again, and the herders began singing. They sang: "O Happiness! O wonderful, elusive Happiness!" And those songs poisoned the hearts of the people. They all longed for happiness, but no one came to know it; they all wanted to see it, to possess it for a moment, and then to die, because for them it had become more precious than life itself.

And they all saw it, if only in their dreams, if only for a moment. For some, it gazed at them with the eyes of a beloved; for others, it glittered with gold; and, for still others, it beamed with glory. It charmed all of them forever, and its charms were poisonous. It plunged like a falling star into a heart, and that heart was set ablaze. Whoever caught sight of it once never forgot it to his dying day. Everyone searched for Happiness; everyone wanted to hold it securely in his hands. To attain it, they gave up all that was dearest to

them, destroying both themselves and others; in its name, tears and blood flowed in streams. But Happiness, soaring above the earth like a star, like lightning, like a will-o'-the-wisp, did not stop anywhere for long, and no one ever held it firmly in his hands.

And a great outcry was heard over the entire earth: "Happiness! O Happiness!"

Since then, there has been no blissful serenity on earth, and God's resplendent vision has been obscured.

And the Evil Spirit rejoiced in his work.

*English translation by Roma Franko;
edited by Sonia Morris*

(From Heart to Heart: Selected Prose Fiction by Hrytsko Hryhorenko and Lesya Ukrainka. (Women's Voices in Ukrainian Literature, Vol. IV) Saskatoon, SK, Canada: Language Lanterns Publications, 1998. 337-40.)

ДЕНЬ УКРАЇНИ В САН-ФРАНЦІСКО

У публічній бібліотеці міста Сан-Франциско вже третій рік поспіль проводиться День України, безкоштовний та відкритий для всіх. Організує його українська громада Сан-Франциско та Сакраменто. Програму проводять українською мовою з англійським перекладом.

Цього року концертна програма мала назву «За що ми любимо Україну». Організатори і режисери програми Оксана і Святослав Стус та Андрій Криштафович об'єднали у цілісну виставу-панораму різні аспекти України: її обряди, народні пісні, сторінки героїчної історії, видатні постаті тощо.

Таланти української громади з усього регіону Затоки та з Сакраменто щиро демонстрували багатства української пісні і танцю, творів для бандури і скрипки. Яскраві барви вишиваних сорочок та народних строїв і мальовничі фотопрозорки над сценою, ретельно підібрані Оксаною Стус та Андрієм Криштафовичем, створювали цілісне враження подорожі Україною – від сивих Карпат до золотавих степів, від старовинних церков і фортець до сучасних композицій з музичними інструментами.

Коротку концертну виставу відкрила заступник Генерального консула України в Сан-Франциско Яна Парубець.

Надія Банчик.

Хліб – всьому голова. Обжинки.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Вісті зі Стипендійного бюро СУА

Гандзя Савицька з Марією Полянською у Стипендійному бюроі.

Вітаємо нову членку Комісії Стипендій СУА Гандзю Савицьку-Мицак!

Гандзя, дочка д-р Теодозії та Зеновія Савицьких, брала активну участь у розвитку Стипендійної Акції СУА, коли її матір очолювала цю ділянку праці при Головній Управі СУА в 1971-1981 роках. Будучи студенткою, Гандзя була свідком, коли її мама присвячувала своє дозвілля справам стипендійної допомоги потребуючій українській молоді, розкиненій по світі, зокрема, у Бразилії та Аргентині. Ми та їхні спонсори тепер збираємо лаври!

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ!

Саме тепер час надання стипендій в Україну! Маємо понад 60 нових аплікантів, які не мають своїх опікунів-спонсорів. Просимо Вас, заопікуйтеся потребуючим учнем чи студентом в Україні! Серед них є діти, покривджені долею – сироти, напівсироти, покинені батьками або з багатодітних родин, які прагнуть здобути освіту. Допоможіть їм спокійно навчатися! Будемо вдячні. За інформаціями слід звертатися до Стипендійного бюро СУА.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ПОДЯКА

Складаю щиру подяку моїм рідним, друзям та приятелям за увагу до мене під час моєї недуги та лікування. Зокрема, дякую союзнянкам, які телефонічними розмовами та візитами постійно підтримували мене на дусі, особливо членки Комісії Стипендій СУА і 86-го та 98-го Відділів СУА. Спасибі Вам усім за молитви. З великою вдячністю складаю 200 дол. (через 98-ий Відділ) на стипендію в Україні, де тепер є велика потреба.

Марія Полянська.

ПОЖЕРТВИ ЗА ГРУДЕНЬ 2011 р.

1,000 дол. – Dr. Marta Voytovich & Laurie Gauper.
900 дол. – Остап і Галина Якубовичі (98).
770 дол. – 113-ий Відділ СУА (113).
550 дол. – Alex & Irene Khowaylo (62).
500 дол. – д-р Богдан і Богданна Худіо (28), д-р Ігор А і Зеновія Кунаші, Надія Масик, Богдан і Марія Полянські (98).

450 дол. – Андрій і Христина Козаки (86).
440 дол. – Helena Schultz (38).
330 дол. – д-р Андреас Бойко (106), д-р Юрій А і Ірена Дейчаківські (12), д-р Татіяна Доберчак (83), Богданна Гелета (78), Alex I Khowaylo, д-р Юрій і Таня Кузичі (101), Люба Лапичак-Леско (86), Юрій Левицький, Анна Р Лукачк, Dr.

Irwin C. Radezky, Евген Рудакевич, Ірена Шерба (90), 30-ий Відділ США, 83-ий Відділ США, 115-ий Відділ США.

320 дол. – д-р Юліян Гной.

250 дол. – Андрій Баран.

220 дол. – Brush Rotary Club (38), Любомира Федорко (81), Nathan & Andrea Figley (98), Ігор і Ксеня Гапій (86), проф. Ася Нумеська (50), Надія А Яворів (98), Robert J Kent, Зіна Михайличенко, Oksana Mulyk & Jim Hurley, George A Yemetz, Марія Зарицька-Червійовська (96).

200 дол. – Patricia S Pylypec.

150 дол. – Basil & Priscilla L Kuzyszyn (98).

125 дол. – Elisabeth Iwaniv Jones.

110 дол. – Люба Більовшук (98), Marta Biskup DDS, Зенон Держко, Gregory & Marie Hywel (98), Joanne K Kara, Steven Nachesty, Юрій і Зоряна Ставничі, Оксана Стеранка (86), 65-ий Відділ США, 75-ий Відділ США, 78-ий Відділ США.

100 дол. – Андрій Т і Марта Бачинські, Бернард і Анна Кравчуки (98), Ірена А Сайкевич.

50 дол. – О. Бартків (54), Maria S Kodelky (84), Ігор Лисий (54), Віра Н Сендзік (19), Марія А Ульянович.

42 дол. – Рената Бігун (28).

25 дол. – Irena Buczkowski (54).

20 дол. – Богдан і Ксеня Корженьовські.

10 дол. – Мирося Новаківська Волошин (54).

ПОДЯКА

Складаємо щирю подяку членці Комісії Стипендій США д-р Дарії Н. Лисий за проведення збірки та переслання фондів в сумі 155 дол. Внески поодиноких жертводавців подані повище.

З РІЗНИХ НАГОД

Вітаємо референтку стипендій США Марію Полянську з Днем народження!

Бажаємо кріпкого здоров'я, сили та наснаги даліше провадити діяльність Стипендійної Акції США! З цієї нагоди пересилаємо 100 дол. (через 98-ий Відділ США) на допомогу стипендіатам в Україні.

Бажаємо Многих та Благих Літ!

Анна, Бернард і Мирон Кравчуки.

В ПАМ'ЯТЬ

В пам'ять Христовера Баксера, мужа Марти Г. Мулик-Баксер, пересилаємо 50 дол. на потреби Стипендійної Акції США (через 98-ий Відділ США), а дорогій Марті складаємо сердечні співчуття.

Марія та Богдан Полянські, Матаван, Н. Дж.

Замість квітів на свіжу могилу Ульяни Цяпки-Глинської, членки 40-го Куреня УПС Чорноморські Хвилі, 78-го Відділу США та Головної Управи США, пересилаю 50 дол. на потреби Стипендійної Акції США (через 98-ий Відділ США). Родині сладаю щирі співчуття.

Марія Полянська, Матаван, Н. Дж.

Щиро дякуємо!

Марія Полянська, референтка стипендій США,
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій США.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530
Email: Mariapolanskyj@verizon.net

Наша обкладинка

Христя Оддо, з дому Карамар, батьки котрої дітьми приїхали до США, роджена біля Філядельфії, де в дитинстві відвідувала суботню школу українознавства. Ще дитиною любила рисувати і малювати, в чому мала щирю підтримку своєї родини.

В Montgomery County Community College у містечку Блу Бел, що в Пенсильванії, почала навчання як художник і познайомилася з технікою малювання пастеллю. Пізніше навчалася в Moore College of Art and Design у Філядельфії, де вивчала ілюстрування та графічний дизайн.

Пропрацювавши тринадцять років у цій ділянці, Христя все ж таки вирішила сповнити свою мрію і стала вільним художником. Малює пастеллю, бо вважає, що саме цією технікою можна найкраще передати красу природи.

Художниця мешкає у місті Гленмор, штат Пенсильванія, де має власну майстерню. Вона є активним членом Української ліги Філядельфії, де і виставляє свої пастелі.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

Since November 1999, when International Mother Language Day was proclaimed by UNESCO (United Nations Educational, Scientific, and Cultural Organization), this designated day has been observed every year on February 21st. UNESCO's goal, built upon the guidelines of the United Nations, was to promote cultural diversity and multilingualism.

In August 2011, the Party of Regions of Ukraine proposed a draft law entitled "On the Principles of the State Language Policy of Ukraine." Although this draft law does not necessarily focus on the Russian language, it ensures that the latter has the same status as does the Ukrainian language. Under this law, Russian would be a regional language in 13 out of Ukraine's 27 administrative regions. The Venice Commission (VC), the Council of Europe's advisory body on constitutional matters, announced in December 2011 that, upon examining the bill, it (the Commission) found that the bill did not have enough guarantees for the usage and protection of the Ukrainian language as the single official language, in compliance with the current Constitution of Ukraine. The VC confirmed the general principle to be used by all countries—that is, that granting the right to use regional and minority languages should not hinder the use of the country's official language. It further stated that enabling the Ukrainian language to play a unifying role in society and the state would positively motivate the people who reside in Ukraine to learn Ukrainian. At the same time, however, everybody should be free to use the language which they consider native.

Language is the most powerful instrument of preserving and developing our heritage. The Ukrainian language and culture have been subjected to centuries of persecution and oppression, but one would hope that, in the environment of an independent Ukraine, they would finally have a chance to thrive. However, due to the current situation in Ukraine as described above, it is evident that there is no cause to celebrate The International Mother Language Day in Ukraine in 2012.

It will be our goal for the next few months

to further introduce, inform, and excite our readers about the most recent and extremely important project of the UNWLA—the Women's/Gender Studies Endowment at the Ukrainian Catholic University in Lviv, Ukraine. This month, we feature the English translation of an article written by Iryna Koshulap regarding the opinions of honored guests at the National Board meeting in October (page 16). These experts on gender and women's studies were invited to discuss the significance of this project to Ukrainian society at the present time. One would naturally expect to associate women's studies with women's or feminist organizations, whether it be in Ukraine or elsewhere. It is a well-known fact that women's organizations in Ukraine flourished in number since 1990. They were part of the general social awakening and went hand in hand with the birth of new political ideals. Years later, however, it became clear that the patriotically inclined organizations "lost" their mission after the emergence of an independent Ukraine. Most of today's women's organizations in Ukraine focus on social and cultural programs. According to the contributors to *Women's Movements—Networks and Debates in Post-Communist Countries*, an important volume edited by Edith Saurer, today's Ukrainian women's organizations can be divided into two categories: traditional (hierarchical and engaging in activities which are public and political) and community (working on informal relations). Neither of these has or is able to address the question at hand: What is the best avenue to reach the younger adults in Ukraine and reformulate young women's self-image as well as reinforce a healthy husband/wife/family dynamic? The answer seems clear—THROUGH EDUCATION. The pyramid effect of education should not be minimized. Should one UCU student become a teacher, she/he can influence hundreds of children in Ukraine throughout her/his career. This one UCU graduate who has been privy to the awakening of a new self-image as well as life's potentials can pass these new expectations along to students in any corner of Ukraine! Together, as the program evolves and continues, these students can shine the proverbial light at the end of the tunnel. Education is the key! The most important gift the diaspora can give Ukraine is support for a renewed future. This is our goal, and we seek the support of our communities.

The proposed Endowment funds will be banked with the Ukrainian Catholic Education Foundation in Chicago and will remain in the United States. The annual interest will be used to fund a lectureship which will be central to the

Women's/Gender Studies program, to begin at UCU in September 2012. It is essential to emphatically state once again that UCU is the ONLY independent institution of higher learning in Ukraine. We feel confident that this is the way for CYA to make a long-lasting contribution to Ukraine and is the path to the elevation of CYA's general mission.

As part of Phase II of the Recruitment Campaign, branches were asked to compile and submit a mailing list of potential recruits that could benefit from receiving a formal invitation to

join the UNWLA. These may be relatives, women active in other organizations, or even someone with whom you went to school. Of special interest are younger women who live far from a Ukrainian community due to job relocation, school, or marriage. Included with the invitation is a remarkable photo collage compiled by Nusha Macielinska depicting Soyuzianky "in action"—a picture is worth a thousand words! We thank you for your cooperation in the next step initiated to strengthen and to add to the UNWLA's backbone—that is, its membership!

GENDER/WOMEN'S STUDIES IN UKRAINE—EDUCATION FOR SOCIAL CHANGE

The new project that will support establishment of Gender/Women's Studies at the Ukrainian Catholic University in Lviv was among the main themes under discussion at the annual meeting of the UNWLA National Board in October 2011. In addition to the financial details of the project, the National Board had an opportunity to review its purpose—a panel of four gender studies experts was invited to join the meeting in order to consider the expected outcomes of the project and its importance for today's Ukraine. They included Dr. Marian Rubchak, a professor at Valparaiso University (Indiana), Dr. Martha Kichorovska-Kebalo of the City University of New York (CUNY), Oksana Kis, Candidate of Historical Sciences and Senior Research Fellow at the Institute of Ethnology of the National Academy of Sciences of Ukraine in Lviv, and Iryna Koshulap, doctoral candidate at the Central European University in Budapest. They shared their views on the status of women in contemporary Ukraine, talked about new research in women's studies, and stressed the need for education that would encourage young Ukrainians to critically assess gender norms and stereotypes common in the country. Oksana Kis, who has been researching the problem of gender stereotyping for many years now, noted that the expectations which society instilled in boys and girls in Ukraine were often outdated and did not speak to the realities of modern times. They

impeded personal and professional growth of young people and did not provide tools for building harmonious relationships in the family. Pop culture, commercials, magazines, and publications akin to *The Encyclopedia for Girls* offer an image of a "Barbie," encouraging girls to invest time and effort into their appearance, which is argued to be the best investment into their future. A successful marriage becomes the main and only aim for a woman. At the same time, it is only the art of "catching" the right man and "selling" herself on the marriage market that a young woman is supposed to master, with no one preparing her for actual relationships or responsibilities of family life. Those "dolls" are not expected to develop their talents or to pursue their own dreams.

It is not only easier to turn such a woman into man's property; it is easier to convince her that she deserves no better. The new collection *Mapping Differences: The Many Faces of Women in Contemporary Ukraine* (2011), published under the editorship of Professor Marian Rubchak, analyzes the effects of such attitudes for the entire society. The book is among the first English-language publications that attempt to look into the world of Ukrainian women, examining issues relevant to their life—from the questions related to family, labor migration, and trafficking in women to women's participation in political processes and their contribution to the

intellectual heritage of the nation. Summarizing the main idea of the book (which was a collaborative effort of twenty scholars from Ukraine and the West), Marian Rubchak noted that it should improve our understanding of the problems that women face. It also intends to show the real and diverse faces of women of Ukraine in order to counter the image that is more familiar to the West through the developed sex tourism, which notoriously distinguishes Ukraine among other European countries.

The discussion on the status of women in Ukraine was joined by Dr. Martha Kichorovska-Kebalo who recently defended her doctoral thesis which offers a critical look at the work and achievements of Ukrainian women in villages and small towns, relying on the case study of women's organizations in Cherkassy. Her observations confirmed that women do not receive fair pay or recognition for their work; however, they are capable of uniting to stand for their own rights and interests as well as for those of their community. It is still a problem that women are often not heard and that they have to come a long way to understand that the expectations the society has of them do not always meet their needs.

In this context, an education that would offer young people an alternative view on the possibilities of self-realization is even more important. Such education is important for both girls and boys because if the modern woman is presented as a commodity, men are money bags that complete this vicious circle. While women are not encouraged to achieve professional success, men do not always understand their role in the family, except for providing financial security. This gives rise to the issues of fathers' absence in the family, the high rates of alcoholism among men, and even family violence. Iryna Koshulap quoted the positive example of "schools for dads"—courses for young men who are expecting

While women are not encouraged to achieve professional success, men do not always understand their role in the family...

to welcome a baby into their family. This Swedish experience is now being borrowed by Ukrainian NGOs. Such courses prepare men for their new role of a parent and encourage them to take care of their children from the first days of their life. Such programs were shown to improve the relationship in the family and to have a positive impact on a child's development. However, they are still rare, and bringing gender-sensitive education into every school should be a priority.

One would need to start with educating teachers themselves, however. They were brought up in the same society and, unfortunately, often help spread the abovementioned stereotypes, even if unknowingly. In fact, the school could be an important counterweight to television and popular media when it comes to gender socialization of children and youth. Therefore, all the participants in the discussion agreed that the establishment of Gender Studies at the Ukrainian Catholic University (where some future teachers are trained) is an extremely important step. Relying on her previous teaching experience at the UCU, Oksana Kis said she was confident that the University would do the best possible job implementing the program—by providing high-quality teaching, selecting well-trained professors, and allowing for independence in curriculum development.

Iryna Koshulap

Letters from Our Readers

A very moving article by Pavlo Makiyenko... [Nov. 2011 issue] I had not heard about the other two genocide years... I will try to find more via the Internet. If you have some information, please forward. Two of my relatives' families were kidnapped, transported to the Siberia, and forced to dig gold for the communists in similar terrible conditions as Pavlo's.

Pavlo should be greatly encouraged to write the book. It is by reading such articles that we learn more about the outrages by the Russian communists so that more action may be taken by all who learn the truth, and Ukraine's past will not continue to remain in the dark.

Teri Allen

З подорожнього щоденника

Львів 23.IX – 26.X.2011

(Закінчення. Початок в ч. 11. 2011 р.)

6.X. Поїхали ми з капеляном о. Сусом до Академії сухопутних сил – української Вест Пойнт. Академія робить імпазантне вражіння. Прекрасно відновлені корпуси, церква, бібліотека, друкарня, руханкові залі, спортові стадіони, кафетерія або чопок (чоловік потребує корму). Тут вчиться близько 1,200 кадетів зі всіх сторін України. Отець розповідає, який великий вплив має Академія на молодих кадетів зі Сходу – і то не тільки в мовному аспекті, але й у зміні світогляду. Для них Львів – це Європа. Тут капеляни zorganizували релігійно-громадський гурток, до якого належать кадети всіх віровизнань, які хочуть змінити світ на краще. Вони займаються різними благодійними заходами. Відвідують інтернати і сиротинці, їздять на екскурсії до історичних і релігійних місць. Багато кадетів, не маючи жодного релігійного виховання, вирішують охреститися. Кожна з нас може стати *хресною мамою*, а скромна пожертва іде на катехиза-

цію кадетів. Отець висловлює подяку стипендійній акції СУА, котра допомагає кадетам-сиротам. Минулого року був дуже сильний натиск з боку влади, щоб перенести Академію до Одеси, мовляв, капеляни виховують кадетів в про-НАТОВськiм дусі. На щастя, цього не сталося, але як дивно було почути, що патріотична партія *Свобода* підтримувала перенесення Академії.

7.X. Майже цілий день присвятили галеріям. Які талановиті українські мистці! Не побачили ми жодного посереднього художника. Я захоплена роботами молоді львів'янки Іванки Онуфрик в галерії *Дзига*. В *Іконоарт* оглядали надзвичайну виставку творів релігійної тематики *Дорогою в Еммаус* хмельницького мистця Олександра Антонюка. В *Зеленій канані* – цікаві кольоритні, таємничо-казкові картини молоді Ольги Кваші. В Національній галерії – ретроспективна виставка відомі мисткині 20-го століття Ярослави

Кадети Академії Сухопутних Військ у Львові принесли банани для дітей у сиротинцеві.

Музики і прекрасні залізні і кам'яні скульптури сучасного кримського майстра Айдера Алієва. В Національному Музею ім. Шептицького виставляються постмодерністичні картини монументаліста Миколи Шимчука та містично-символічні живописи Володимира Немири. Кожного з тих мистців могли б сміло показати в нашому музею в Нью Йорку!

Вечором ми пішли на сильну драму В. Винниченка *Між двох сил* в постановці Володимира Кучинського з театру Курбаса. Сюжет п'єси клясичний в українській історії – батько, брати і донька воюють один проти одного. Трагічний конфлікт батька Микити Сліпченка з донькою через національне питання. Героїня Софія Сліпченко вірить, що можна поєднати націоналізм і соціалізм. Дії національної боротьби в 1918-20 роки болісно резонують в сучасності. Слова вільного козака Микити Сліпченка *Ми з нашою державою не бачились 300 років* –правдиві і сьогодні! Постановка і гра акторів бездоганні!

9.X. Пішли сьогодні на концерт фестивалю клясичної сучасної музики *Контрасти*. Львів – це столиця фестивалів. За час мого перебування у Львові відбулися такі фестивалі: всеукраїнський фестиваль кавалів *Залізний лев*; міжнародний театральний фестиваль *Золотий лев*; фестиваль органної музики *Діапазон*; *На каву до Львова*; *Свято сиру і вина*; *Lviv Fashion Week*; третій Львівський фестиваль *Ляльковий світ*; міжнародний фестиваль художнього тату (Таттоо); фестиваль музики Ференца Ліста.

Музичний фестиваль Контрасти існує вже 17 років і втішається репутацією одного а найкращих в Європі. Тут виступають світової слави виконавці і композитори. Для мене найважливіше було те, що я мала нагоду послухати музику українських сучасних композиторів: Губаренка, Козаренка, Станковича, Ланюка, Степурка, Щетинського, Скорока та інших. Це сучасна цікава музика, нічим не поступається музиці Заходу і шкода, що в нас в Українським Інституті Америки і літом в Гражді її так мало, або зовсім не виконують.

12.X.Коли прочитала в *От-От*, що Львівський академічний театр *Воскресіння* ставить п'єсу *Розбите серце* батька української драматургії Михайла Старицького в стилі театру-кабаре, не могла опертися цікавості побачити це. Не жалую, що пішла. Це був Старицький в батярським колориті. Дія перенесена в 20-і роки Львова. Актори, нав'язуючи до нашого минулого, говорять і співають українською, польською і німецькою мовами. Зву-

чать танга і батярські пісні *Тільки ве Львові. Трамвай за трамваем, в Стрийським парку* та інші. Навіть кінець змінений на гепі-енд. Це змодифікований Старицький, але такий, що дає величезне задоволення. Браво режисеру Аллі Федоришиній! В публіці не було де яблуку впасти, ми – дві літні пані, а решта – студентська молодь.

15-16.X. Їдемо на дводенну екскурсію до Хотина і Кам'янця-Подільського. В автобусі 34 особи, всі – львів'яни, крім нас двох. Майже всі вони, так як і ми, їдуть на цю історичну туру перший раз. Переїжджаємо цілу Тернопільську область і в'їжджаємо в Чернівецьку. Зближаємося до Хотина і вже здалека височіє і вражає своєю імпазантністю славна, стародавня фортеця, одна з 7 чудес України. Переходимо браму і зупиняємось, вражені краєвидом – більш як кілометр тягнуться укріплення висотою 40 метрів і шириною 5 метрів мури з бастіонами. Маємо прекрасного екскурсовода, який “в пальцях” має історію 14-18 ст. України. Скільки славних козаків, гетьманів, воєвод, полководців, султанів, перемог та поразок бачили ті кремезні мури Хотина? Якби тільки камені могли говорити... Визбираю фрагменти пам'яті про Хотинську фортецю і війну з історичних повістей Кащенко і Андрія Чайковського, які читала в дитинстві і стає моторошно, що ходжу по слідах Байди Вишневецького, Петра Сагайдачного і Богдана Хмельницького...

Ночуємо в гарному європейського стилю готелі в Кам'янці-Подільському. На другий день оглядаємо могутню фортецю, засновану в XII ст., яка вважалася однією а найнепрístupніших оборонних споруд України, бо була побудована на високому березі ріки Смотрич. Красу природи в Хотині і Кам'янці тяжко описати словами. Наш прекрасний гід показує нам останню резиденцію в Україні С. Петлюри, чей же Кам'янець-Подільський був останньою столицею УНРади. Відвідуємо кілька церков.

В Кам'янці є 10 ПЦ Моск. патріархату з ПЦ Київського, 4 греко-католицькі церкви, 4 костели і 1 автокефальна церква. Їдемо до новозбудованої православної церкви Моск. патріархату А. Невського, щоб подивитися на ікону (зараз при вході), де зображений Папа Римський, а за ним всі віросповідання – усе братство прямує до вогненних язиків. В церковному бюлетені написано, що всі єретики, крім православних Моск. Патріархату, будуть горіти в пеклі. Наш екскурсовод питається: “Хто, ви думаєте, ходить до московських цер-

ков? Росіяни? Ні, наші-перевертні!”

18.X. Христя поїхала до Польщі, а я даліше насолоджуюсь культурним Львовом. Іду до філармонії на презентацію книжки поезій *У тенетах двох “закриток”* Ольги Льків, зв’язкової Романа Шухевича. Багато її віршів були популярними повстанськими піснями і пригадую, як ми в 40-их роках в таборі ДП в Байройті співали романтичну *Поглянь, за вікном сніг*. Ніхто тоді не знав ні автора слів, ні музики. Це повстанське танго на презентації прекрасно співали Марта Шпак і Орест Цимбала. Подивляю енергію і силу духа п. Льків – цієї тендітно-сильної 91-річної жінки, яка віддала ціле своє життя для втілення ідеї Незалежної Української Держави і яка сьогодні закликає боротися з брехнею і корупцією, стояти на сторожі історичної правди та врити в майбутнє України.

19.X. Була я сьогодні на балеті *Повернення Баттерфляй* в опернім театрі М. Скорик-Д. Пуччіні. На мою скромну думку, повинно бути Д. Пуччіні – М. Скорик, бо Скорика музики обмаль, хоч він дуже майстерно зробив всі переходи і поєднав свою музику з Пуччіні. Сюжет балету – тріумф Соломії Крушельницької в опері Мадама Баттерфляй та любовна драма її сестри Нусі. Сама постановка – прегарна – і декорації, і костюми, і хореографія. Я була здивована рівнем балету.

21.X. У Львові ніхто не хоче говорити про політику, крім таксистів. Вони радо висловлюють свої погляди: влада кримінальна і не українська; всі, хто при владі, крадуть; в Україні буде українська мова тоді, коли нею почнуть говорити священники, євреї і військо; хабарі беруть всі і вюди і нема великої надії, що це скоро зміниться; нема і не буде об’єднаної політичної опозиції, бо кожний хоче рядити, а не співпрацювати; економія погіршується і нам грозить те, що сьогодні є в Греції. Помимо таких песимістичних поглядів, у Львові і в Івано-Франківську не відчувається кризи. Ресторани, кафеїки, бари завжди повні. Люди гарно повбирані, особливо молоді жінки. На вулицях – німецькі, японські і американські авта переважають... До театру часом не можна дістати квитків, бо розпродані. На периферії міст і по селах будуються розкішні дачі, хаги і палати. Також не є правдою, що у Львові чути багато російської мови. Ми з Христею спеціально на це звертали увагу, ходили там, де збирається багато молоді, по

дорогих крамницях, в опері і театрах, – і на правду, дуже рідко чути *общепонятний* *язык* – поголовно всі говорять по-українськи.

Щодня я читала пресу, особливо *День*, *Високий замок*, *Україна молода*, *Експрес*, *Українське слово* та інші. Газети дуже цікаво редаговані, з приємністю читаються. Тут, крім новин, багато матеріалів про історію і культуру України, силуети прерізних особистостей, часто з діаспори (Андієвська, Блавацький, Гаврилишин), сильна і недвозначна критика сучасної політики влади, і обширні, цікаві рецензії на книжки, музичні концерти, театральні вистави. Коли ми в наших часописах в Америці читали під сучасну пору дійсну рецензію на появу нової книжки?

22-26.X. Моє перебування у Львові поволі доходить до кінця. Ще кілька цікавих заходів – відкриття ретроспективної вистави графіки Богдана Сороки в Національному Музеї та презентація його нової книжки, яку всі розхоплювали, бо хотіли прочитати правду, яку Сорока написав у своїм вступнім слові. У філармонії відбулося величаве святкування 40-ліття капели “Дударик” з різноманітною музичною програмою, яка закінчилася *Щедриком* у виконанні величезного хору всіх дудариків – і тих, що співали 40 років тому, і сьогоднішніх.

Як завжди, повертаюся з роздвоєними думками і почуваннями. Я захоплена і горджуся 1000-літньою і сьогоднішньою українською культурою. Не знаю, чи є якась інша країна, що має так багато великих талантів! Подивляю, як багато цінних, прекрасних книжок друкують в Україні. Маю велику пошану до благодійних акцій, які відбуваються щораз частіше. Але ненавиджу всіх тих політиків і діячів, які обезчещують Україну хабарництвом і брехнею і даються купити задля матеріальних користей і кар’єри. Не на мій смак масова поп-культура, якою так захоплюється більшість молоді в Україні і яка суперечить таким поняттям, як духовність, моральність, людяність. Все ж таки, як в Україні є такі люди, як о. Гудзяк, о. Сус, Юра Андрушкевичус та багато безіменних вольонтерів, які працюють на громадських засадах в інтернатах, сиротинцях, з несправними дітьми в «суп кіченс», – то є надія, що Україна таки стане успішною, справедливою державою на користь цілого народу. Повертаюся з моттом **“З журбою радість обнялася!”**

ВІДЗНАЧЕННЯ УРОДИН ОЛІ ДУБРІВНИ-СОЛОВІЙ

В неділю, 18-го вересня в нашій громаді відбулося величаве свято-несподіванка – відзначення уродин довголітньої союзьки, всіма любленої та шанованої пані Олі Дубрівни-Соловей, яке було зорганізоване за ініціативою 58-го Відділу СУА Округу Детройт, членкою якого пані Оля є вже довгі роки.

На святі були присутні не тільки союзьки всіх “хвиль” та конфесій, але також представники різних громадських організацій Метрополітального Детройту.

Про п. Олю можна сказати її ж власними словами, які були надруковані в програмці: “Я люблю те, що я роблю. Я люблю музику і люблю ділитися нею з іншими. Музика приносить велику радість і початкуючим студентам, і старшим людям, а особливо, коли вона є музикою тієї нації, звідки походять твої корені. В додаток, музика – це та інтернаціональна мова, якою ти можеш говорити до всіх людей, не звертаючи уваги на їх походження.”

Наталка Марущак, одна із членів комітету по відзначенню уродин, організувала присутніх на святі до зустрічі з пані Олею, яка мала зайти до залі. В залі стояла мертва тишина... Голосним “Сюрприз!” зустріли пані Олю присутні, українським “Многая літа!” та американським “Happy Birthday!” і... почалася церемонія свята.

Подякувавши всім (а в залі було біля 200 осіб), хто прийшов на це свято, щоб привітати талановиту, віддану від всього серця громаді і парафіянку, і вчительку музики, і піаністку, і керівника хору “Золоті дзвони”, і керівника вокальної групи “Соловейки”, і особу, без якої не обходиться майже ніяка громадська імпреза, Наталка передала ведення програми Лідії Тарашук.

Ведуча зачитала лист-вітання та подяку для пані Олі від голови Округної Управи Лідії Яхницької, яка не могла бути присутньою на святі.

Юлія Стойко, голова 58-го Відділу СУА привітала п. Олю з цим знаменним в її житті

Оля Дубрівна-Соловій.

святом від себе особисто, від заступниці голови відділу Марцелини Хомяк і, звичайно, від всіх членок відділу.

Від імені президента Дирекції Українського Села д-ра Миколи Палмара та всіх членів Дирекції виступила Галина Тирнер-Деркач, зачитавши дуже тепле і зворушливе привітання.

Не менш зворушливим було привітання від церкви Неустанної Помочі, де пані Оля є парафіянкою. Знамените, виплекане панею Олею тріо “Соловейки” виконали пісню-молитву “Богородице Діво”, а парох церкви о. Володимир Петрів висловив п. Олі

глибоку вдячність за все, що вона робить для церкви: “Якщо людина має щире серце, то в ньому є місце для кожного. Ви є душею громади і ми дякуємо Богові за те, що Ви є”, – сказав отець.

Напевно таку думку висловив кожний, хто сказав своє тепле слово на адресу п. Олі. А це були: Маруся Лончина-Лісовська – директор Українського Музичного Інституту Америки в Детройті, Олег Цеплий, голова Українських Ветеранів в Детройті і довголітній учасник хору “Золоті Дзвони”. (Після його виступу хвилиною мовчанки згадали недавно відійшовшого довголітнього члена хору Михайла Шумила).

Не можна не відзначити виступ маестро Володимира Щесюка, диригента симфонічного оркестру «Лівонія», представники Дирекції якого були присутні в залі. Пані Оля є довголітнім членом Дирекції цього оркестру. Під акомпаньямент Люби Щесюк маестро виконав пісню “Про маму”, для якої сам написав музику, присвятивши цю пісню пані Олі. Це було щось таке глибоке, таке емоційне, що не один в залі від зворушення заплакав. А скільки теплих, вдячних слів пролунало на її адресу від пана Володимира та його родини за ту велику поміч, яку вони неодноразово отримували від п. Олі.

Не можна було не сприйняти від глибини серця виступ товаришки п. Олі Ольги Майер, яка завдяки пані Олі довідалась, що

вона не є “Russian”, а донька нації, яка має назву УКРАЇНЦІ. Пролунали пісні у виконанні Яреми Цісарука під акомпаньямент Василя Перця та Марії Назаренко під акомпаньямент Люби Щесюк.

Після смачної вечері під “Многая літа!”, виконане хором “Золоті Дзвони”, внесли торт із свічками, які, як звичайно, пані Оля загасила.

Від родини з України виступив Володимир Майорчак, який зачитав написаний ним вірш в честь пані Олі та передав їй від усіх з України найщиріші привітання. А його син Юрій зачитав цей вірш в англійській мові, переклад на яку був зроблений дуже професійно Лідією Врублевською.

Дочка пані Олі Катерина Бабак подякувала всім за таке несподіване відзначення маминих уродин та розповіла, як в їхній хаті „дякуючи мамі, звучала українська пісня, підтримувались українські звичаї та традиції, за що ми – діти їй дуже вдячні”.

Син пані Олі Андрій на мелодію жартівливої української музики заспівав для мами власну пісню: “Ти колись кликала нас “жаба”, а тепер ми тебе кличемо “Баба”, – звучали в пісні слова. Під час виконання всієї пісні в залі лунали овації та гучний щирий сміх.

Тріо “Соловейки”: Наталка Марущак, Ліля Літинська та Крісті Ольшевська, вийшовши на сцену, вдало зінсценізували, що без

акомпаньяменту не зможуть взяти правильно ноту, викликавши цим пані Олю до фортепіано на допомогу і заспівали під її акомпаньямент декілька пісень.

Пані Оля подякувала всім присутнім: “Я не можу повірити в це. Стільки прибуло вас, і мені ніхто перед тим не сказав ні слова. Я ніколи цього не забуду. Цей день став найкращим днем в моєму житті”, – сказала вона.

Після виступу тріо весь зал під акомпаньямент пані Олі, як це було на наших громадських святах, заспівав ряд пісень, текст яких попередньо було роздано всім присутнім.

Велика вдячність всім, хто був задіяний в комітеті по підготовці свята: Марцелині Хомяк, Юлії Стойко, Марії Зарицькій-Червійовській, Галині Гришко, Каті Конєя, Наталці Марущак, Ользі Майєр, Наді Сепел, Ненсі Віхор, яка властиво і підказала цю ювілейну дату, і нашій, так вміло ведучій свято, Лідії Тарашук.

Леся Лис не могла прибути на свято, але опісля особисто вручила пані Олі спеціальну Грамоту від губернатора штату Мічиган Снайдера.

Хочеться побажати нашій громаді, започаткувавши таке тепле, родинне, щире, без жодного фальшу чи примусу, свято, продовжувати такі заходи на благо нас всіх і для кожного з нас всіх.

Віра Крива.

НА ЧЕСТЬ ДАРІЇ МАРКУСЬ

Коли восени завітав о. д-р Борис Гудзяк з приятелями УКУ до української громади в Чикаго, то привіз теж гарну вістку для 29-го Відділу СУА. То була нагода з пошаною згадати нашу покійну членку Дарію Гасюк-Маркусь. Дарка була дуже творчою людиною, мала багато різних задумів і починів в громаді.

Перебуваючи з родиною довгий час в Італії в 1970-их роках, вона назбирала багато цікавого матеріалу про українців, які залишили сліди свого побуту і діяльності в Італії. Видала чепурну книжечку, яка послужила для дальшого розквіту українського життя в цій країні.

Тепер родина Дарії і приятелі постаралися, щоб доповнити і перевидати публікацію «Українськими слідами по Римі і Італії».

Ті, хто прибув на акцію УКУ, були теж присутніми на презентації нового видання та вшануванні Дарії Маркусь.

Сидять (зліва): Таїса Маркусь, проф. Василь Маркусь, Василь Маркусь, мол. Стоять членки 29-го Відділу СУА: О. Фединяк, Д. Дикий, Л. Коломиець, Л. Савин, Д. Ярошевич, о. д-р Борис Гудзяк, В. Трощук, Л. Коломиець, М. Чижик, О. Заплітна, Е. Зеленко, голова відділу.

ВИШИВАНА ЗАБАВА – ТРАДИЦІЙНЕ СВЯТО У ДЕТРОЙТІ

В неділю, 6-го листопада в залі при церкві св. Йосафата відбулася наша традиційна Вишивана забавка під назвою “Як Панас кізку пас”, зорганізована союзнянками 132-го та 76-го Відділів СУА.

Це свято у Детройті проводиться вже понад 50 років. Два садочки: український та двомовний приймають участь у цьому святі, прищеплюючи нашим діточкам любов до України – землі їхніх предків, навчаючи мови, культури та традицій українського народу.

Голова 76-го відділу Таня Бедрус та заступниця голови 132-го відділу Христина Дяченко привітали діточок та всіх присутніх, зокрема пароха церкви отця Маріо та голову Окужно́ї Управи СУА Лідію Яхницьку.

На сцену у вишиванках вийшли діточки – артисти “грибочки” представленого дійства під назвою “Як Панас кізку пас”.

Таня Бедрус, ведуча забавки запросила на сцену і матерів, які також приймали участь у виконанні дійства. Запрошені матері, одягнені у відповідні костюми, ставши в коло, заспівли пісню про зелені трави, про сонечко, яке ясно світить, про стежечки, які в’ються поміж деревами. Акомпаньйтор піяністка Галя Яловенко.

І почалося дійство. Панас привів козу до лісу попастись. А там дуже гарно, зелена травичка, на якій ростуть грибочки (дітки), різні звірятка (матері представляли звірят).

Коза ніяк не хоче йти з лісу до села. Як не стараються звірятка допомогти Панасові завести козу до села, вона пручається. Аж нарешті бджілка заставляє козу “вискочити” з лісу.

Все дійство супроводжувалося бурхливими оплесками. Ведуча подякувала всім виконавцям за гарне виконання представленої ними сценки та запросила діточок та батьків на сцену для виконання всіма разом традиційного віночку. Всі, взявшись за руки, під музику “віночком” пройшли по залі.

Ролі виконували: Панас – Андрій Тришнівський, учень школи Непорочного Зачаття; Бджілка – Віра Головач, учениця школи Непорочного Зачаття; Вивірка – мама Ірина Лаврин; Лисичка – мама Татяна Чернета; зайчик – мама Наталка Вихованець; грибочки – школярки хлопчики і дівчатка; кізка – гостя з України. Музичний супровід – Галина Яловенко.

Сценку “Як Панас кізку пас” приготували: наша вчителька Мирося Бараник – керівник та вчителька садочку Аня Ткачук.

Всім організаторам велика вдячність! А особливо нашій “кізоньці” Миросі, яка так прекрасно зіграла цю роль.

Після вистави запросили всіх до смачного буфету, приготованого союзнянками обох відділів. Розігрувалась і лотерія.

Віра Крива.

ACTIVITIES OF UNWLA BRANCH 56 IN NORTH PORT, FLORIDA

by Ann-Marie Susla

The song says, “Summertime and the living is easy...”, but when summer comes to an end in southwest Florida and many of our “snowbirds” return, the season begins in earnest, and members of the Milena Rudnycky Branch of the Ukrainian National Women’s League of America in North Port, Florida, become involved in a flurry of activities.

On October 27th, our Branch 56 presented a program for the general public and patrons of the Gulf Gate Library in Sarasota, Florida, on Holodomor and Chernobyl, two major tragedies Ukraine suffered in the twentieth century. Mistress of Ceremonies and organizer of

the program was Neonillia Lechman. Presenting the program on Holodomor was Odarka Horbachevsky while a documentary film on Holodomor ran silently in the background. Roxolana Yarymovych presented the program on Chernobyl. Numerous books, pamphlets, and a variety of informational literature were also available for the public, and a spirited question-and-answer period followed. Meanwhile, a month-long exhibit on Chernobyl and Holodomor was also on display at the library.

Another month-long display, “A Ukrainian Christmas,” beautifully arranged by Slava Stefanyshyn, delighted the visitors of the North Port

Ukrainian Christmas tree crafts at the North Port, FL, library: Larissa Shpon & Lidia Bilous and children.

Public Library throughout December with an exquisite miniature Christmas tree, a *didukh*, a *kolach*, dolls and stuffed animals in Ukrainian costumes, and hand-embroidered dolls in Ukrainian dress representing dozens of regions of Ukraine from the collection of Hanna Chereen who embroidered these herself over a period of many years.

On December 4th, Branch 56 members took part in the North Port Library's "Christmas in 1800." Lidia Bilous organized the crafts program with individual kits for children to make Ukrainian Christmas tree ornaments—golden spiders and walnut teddy bears—to take home and decorate their own trees. Assisting Ms. Bilous that day were Larissa Shpon and Ann-Marie Susla.

Also in December, we held our annual festive Christmas gathering where members and their guests enjoyed a delicious dinner catered by

Olde World Restaurant, while members contributed delicious canapés and desserts. Maria Nawarynsky, founding president of Branch 56, and current president Chrystia Stecyk presented special 50 year UNWLA membership and achievement certificates and gold pins to Zina Ferenc, Maria Hrab, Lidia Kozak, Stephania Shandra, Tania Silecky, Tamara Weremienko, and posthumously to a member we lost most recently, Maria Chornij. That evening, the membership gave special recognition to Bohdan Pochmursky, a longtime supporter of the UNWLA, who, through the UNWLA Scholarship Program, has established the Bohdan Pochmursky Endowment Fund that will benefit students in Ternopil, Ukraine. The evening concluded with everyone joining together in singing Christmas carols, led by Christyna Bodnar Sheldon and our special carolers.

To round out this year and to commemorate the 20th anniversary of the UNWLA Milena Rudnycky Branch in North Port, Florida, we have now published our cookbook, *Favorite Recipes: Ukrainian Culinary Treasures*, just in time for the Christmas holidays. Inspiration for this work came from our former president, Oksana Lew, who felt strongly that we need to preserve our rich culinary heritage and share it with our neighbors and with future generations. Committee chairwoman, Christyna Bodnar Sheldon, and a hard-working group of ladies worked tirelessly for months to bring this project to fruition.

And now, as the season continues into 2012, our members look forward with enthusiasm to further accomplishments in numerous and exciting activities throughout the coming new year.

*Receiving 50 year membership and achievement certificates at the UNWLA Br. 56 Christmas gathering in Dec. 2011
l - r: Stephania Shandra, Lidia Kozak, Maria Hrab, Tamara Weremienko, Tania Silecky and Zina Ferenc.*

OLGA DUBRIWNYJ-SOLOVEY, HONORED BY METRO DETROIT UKRAINIANS

On September 18, 2011, over 200 friends and family paid tribute to Olga Dubriwnyj-Solovey at the Ukrainian Cultural Center in Warren, MI. She was recognized for her work as a music teacher, piano accompanist, choir director, active member of the Ukrainian Women's League of America, Branch 58, and beloved member of the Ukrainian Community. The prestigious *Ukrainian of the Year* award was presented to Olga Dubriwnyj-Solovey by the Ukrainian Graduates of Detroit and Windsor in 1981. The surprise celebration was organized by a committee of members from various branches of the Detroit area UNWLA. Lydia Taraschuk of Branch 96 served as the Mistress of Ceremonies.

Pastor Volodymyr Petriv, Our Lady of Perpetual Help Ukrainian Catholic Church, Livonia, MI, greeted the honoree, emphasizing her ceaseless work for the parish. He also spoke of her constant involvement in the affairs and programs of the community, where, at any given time, she might be directing the church choir, the Ukrainian Village *Zoloti Dzvony* choir, or the *Soloveyky* trio. She could also be found accompanying a soloist or group, attending rehearsals, or participating in a meeting with her Soyuzianky friends.

Tributes were read by Maria Lonchynalisowsky, director of the Ukrainian Music Institute of Metro Detroit, Oleh Cieply, colonel (retired) of the U.S. Army and president of the

local chapter of the Ukrainian-American Veterans, Post 101, and Olga Meyer of the Ukrainian Graduates of Detroit & Windsor, her friend from their days at Cass Technical High School in Detroit. A tribute in song was performed by Volodymyr Schesiuk, musical director and conductor of the Livonia Symphony Orchestra, who dedicated his song *Pro Mamu* (About Mother) to the honoree. Luba Schesiuk accompanied her husband and soprano Maria Nazarenko. Baritone Jarema Cisaruk was accompanied by Vasyl Perets. The *Soloveyky* trio, composed of Natalie Maruschak, Lilly Litynsky, and Kristie Olszewski, sang a medley of Ivasiuk songs *a capella*.

Olga's nephew, Volodymyr Mayorchak, wrote a poem dedicated to his aunt (translated into English by Lydia Wroblewski), which was read by his son, Yuriy. Also greeting their mother on this momentous occasion were her children, Cathy Babak, Andrew Solovey, and Greg Solovey. They shared memories of their mother's influence on their happy childhood and traditional Ukrainian upbringing. Their mother's gift of music, particularly Ukrainian folk music, remains one of their greatest treasures. Olga's son Bernard Jr. was unable to attend. At the conclusion of the celebration, Olga Dubriwnyj-Solovey heartily thanked her many friends for their thoughtfulness, assuring them that this tribute was one of the happiest and most wonderful days of her life. The banquet was brought to a close with her signature trademark, "Sing Along with Olya."

Vera Krywyj, Branch 45

English transl. by Marie Zaryucky-Cherviouskiy, Br. 96

Our Cover Artist

Christina Oddo, a first generation American, was born and raised in the Philadelphia area where she also attended Ukrainian Saturday school. Both her parents were born in Lviv and came to this country as children. Christina has been inspired to draw and paint since childhood. With the support of her family, who encouraged her creativity, she developed and refined her skills. Her formal studies in the field of art began at Montgomery County Community College in Blue Bell, Pennsylvania. Her curriculum of fine art classes was an integral part in developing her knowledge of form, space, color harmony, and composition. This is also where Christina was first introduced to and established a foundation for her love of the medium of pastels. After completing her studies at Montgomery County Community College, Christina attended Moore College of Art and Design in Philadelphia, Pennsylvania, where she focused her studies on illustration and graphic design.

Following a thirteen-year career in graphic design, Christina took the opportunity to pursue her dream as a full-time artist. Today she is represented by local galleries, included in private collections, and has been part of many juried exhibitions where she continues to showcase her artwork.

Christina works in pastels because they can be directly applied to paper or board, allowing her to work hands-on when applying color and blending. Her style of expressive realism entices the eye and with a closer look, one will discover the many pastel marks that establish the foundation of each painting. She strives to capture the romanticism of a landscape with bold and vivid colors, creating a sense of peace and serenity which can be treasured forever.

Christina currently resides in Glenmoore, Pennsylvania, which is also the location of her studio. She is an active member of The Ukrainian League of Philadelphia where she has exhibited her pastels.

ГРУДЕНЬ 2011

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На тривалий фонд ім. **Родини Мулак-Яцківський** складаю 15,000 дол. – Аркадій Мулак-Яцківський.

В пам'ять **д-ра Любомира Курилка** на тривалий фонд ім. **Любомира і Дарії Курилко** складаю 10,000 дол. – Дарія Курилко.

На тривалий Фонд ім. **Василя і Брігіти Сосяк** складаю 1,000 дол. – Василь Сосяк.

Towards the **Vera Mencinska** Endowment Fund, I am donating \$2,000 – Vera Mencinska.

На тривалий фонд ім. **Анни і Теодора Байко та Миколи і Марії Стислович** складаю 1,000 дол. – Оксана Байко.

На тривалий фонд ім. **д-ра Василя Вишиваного** складаю 1,000 дол. – Володимир Могучий.

На тривалий фонд ім. **Марти Качмарської** складаю 3,000 дол. – Орест Качмарський.

ДАТКИ

7,000 дол. – Марія і Юліан Бачинські.

По 5,000 дол. – Богданна Титла, Петро Шиприкевич і Ільона Сочинська.

4,000 дол. – проф. Ярослав і Алла Лешко.

по 3,000 дол. – Яра Ріпецька Вон Гельбіг, Gary & Irene Wolfe.

\$2,500 – Daria Pishko & Michael J. Komichak.

2,415 дол. – Марко і д-р Аріядна Бах.

2,000 дол. – Vera Mencinsky.

1,944 дол. – Ксеня Кузьмич.

1,200 дол. – д-р Володимир і Анна Рак.

по 1,184 дол. – Любодар і Зеня Олесницькі, Нестор і Іванка Олесницькі.

по 1,000 – Марта Перейма, Іван і Ярослава Лучечко, Ірина і Богдан Глушевські, Ярослава Рубель, Іванна Шкарупа, Андрей Гарасимьяк, д-р Марія Мотиль, 86-ий Відділ США, «Самопоміч» Українська Фед. Кредитівка, (Ньюарк, Н.Дж.), д-р Роман і Анна Аліськевич, Ірина Куровицька, д-р Богдан і Роксана Харкевич, Мирон і Христина Мельник, Стефан і Святослава Качарай.

50 дол. – Анонімно (М.Ш.)

по 500 дол. – Андрій і Таня Савицькі, Стен і Галина Якубович, Богдан і Ліда Гайдучок, Володимир Клебович, проф. Зірка і проф. Роман Воронки, Ярослав і Катря Червоняк, Люба Фірчук, Лев і Марія Чировські, 1-ий Відділ США, Наталія Даниш, Христина Гошовська, Христофор і Адріяна Генкелс, д-р Артур Григорович, д-р Мотрія Українська, Ада Кулик, Leonard & Helena Mazur.

400.00 дол. – Оріся Мішко.

по 300 дол. – Charles Podpirka, Стефанія Семущак, Ярослав і Марія Томоруг, Анна Малюца.

по 250 дол. – Іван і Уляна Сось, Теодозій і Ірена Коляса, Борис і Ольга Караш, Адрій і Христина Филипович, Анастасія Сочинська, Надія Масик, Олена Паславська, д-р Юрій і Наталія Попель, Богдан і Олена Бучинські, Юрій і Александра Раковські.

по 200 дол. – Марія Лавро, Лідія Стебельська, Татяна Марта Доберчак, 91-ий Відділ США, Ольга Чипак, д-р Йосиф Данко, проф. Володимир Петришин, Роземарі і Мирон Мартюк, Володимир і Катерина Воловодюк, Борис Галаган, Валентина Кузьмич, Дарія Байко, Александер і Марія Леськів, Марія Лавро, Irene Burke, Володимир і Анна Сафіян, Зінаїда Левицька, д-р Ярослав і Надія Заліпські.

\$152 – Gerald V. Nestor & Family.

по 150 дол. – Надія Масик, Scott Plunkett & Dr. Joseph Kosciw.

125 дол. – Зенон Подубинський.

\$104 – Give with Liberty (matching Gerald Nestor).

по 100 дол. – Дарія Троян і Андрій Цибульський, Зенон і Веслава Куровицькі, д-р Павло Луців, Андрій Головінський, Євген і Стефанія Зубликевич, Богдан Пазуняк, Анна Еванс, Тамара Сидоряк, Гелен Воскоб, Robert & Dorothy McCormack, д-р Леонід і Оксана Мостович, Таня Оберишин, д-р Ярослав і Оксана Сидорак, Тамара Тершаковець, проф. Олександр Мотиль, Давид і Наталія Олдс. Mary Rhodes, Орест Веселий, Дарія Сапієнза, д-р Стефанія Макар-Лауді, Ярослав і Калина Козак, Юрій і Міра Граб, John & Lesia Rehl, Христина Кузьмович, Наталія Клапшак, Дарія Дика, Анна Ѓбур, Андрій і Марта Бачинські, Петро і Анна Світницькі, Богдан Балко, Юрій і Оксана Станько, Francis P. Walsh, Virginia Loch, Р.Л Хомьяк, Наталія Слюзар, Володимир Шарко, Анна Забродська, Юрій Левицький, Ірена Кобзар, Іван Кулак, Maria Stith, Олександр Омеїнський, Ахел і Дарія Мегрле, Huegerich & Christine Huegerlich, Роман Конавка, Люба Мельник, Ігор і Ірена Ядліцькі, Зоріана і Юрій Ставничі, Оля і Лев Дроздович, Анна Венгльовська, Адріан і Ляріса Долинські, Богдан і Оксана Богославець, д-р Василь Саяк, Dr. Paul & Connie Omelsky, Ларіса Герман, Роман і Марта Навроцькі, Александра Ганас, Марія Бакалець, Ярослав і Катря Червоняк, Катерина Лис, Лідія Керницька, Мирослав і Надія Шмігель, Андрій і Христина Козак, Дарія Бекерська, Микола Галів, Harris V. & Oksana Renfroe, Андрій Кобзар, Богдан Чаплинський, Орест Дутка, Богдан Марків, Віктор

Мельниченко, Христя Соневицька, Іриней і Оксана Ісаїв, Роман Костюк, Ярослава Панчук, Зенон і Веслава Куровицькі, Андрій Грабович, Роман Данилів, Богдан Булавка, Борис і Катерина Онуфрейчук, Марія Скасків, д-р Мирослава Знаєнко, д-р Аркадія Коцибала, Pfizer Foundation (matching Mary Ann Waducky), Розалія Головка, Oksana Gudzowaty, Богданна і Богдан Витвицький. Наталія Павленко, Модест і Наталія Захарченко, Рональд і Джоана Ружковські, Андрій Рудик, Христина Сарахман, Russell M. Samilo, Алісія Жендюк, Марія Вальчик, Богдан і Христина Кульчицькі, Богдан і Оксана Кузишин, Лідія Прокоп і Володимир Артимишин.

85 дол. – Христина Бонакорса.

по 75 дол. – Любомир Зобнів, Ярослав Кіцюк, Hal & Adriana Kaszaraj Malone.

по 70 дол. – Юрій і Александра Раковські, Anita Gerasimchik.

по 60 дол. – Барбара Осадчук-Кеннеді, Зенон Держко, Kathryn Anne Sova.

по 50 дол. – Христина Сміт, Стефанія Рудик, Віліям Лобур, Марта Турчин, Стефанія Покора, Іван Руденський, Семко Ришитівський, Rev. Charles Pinyan, Френк Серафін, Дарія Соханівська, Аліція Курляк, Патриція Дикий, Данієл і Барбара Джамба, Михайло Гошко, Е. Прокопович, Іван і Оля Черкас, Христина Остапак, Walter Hann, Валентина Глух, Ольга і Ралф ДелляКава, June Gavylyuk Feldman, Irene Haggis, Тарас і Ксеня Ференцевич, Михайло і Надія Каркос, Михайло і Алла Герець, Джоанна Попадюк, Григорій Собчук, Іва Ліскевич, Р. Принада, Родина Шепко, Олег і Наталія Бобак, Юрій Тарасюк, Леонід Рудницький, Ольга Альвіно, Орест і Любомира Чапельські, Barbara Pearson, Михайло і д-р Оксана Голіян, Роман Шраменко, Марія і Михайло Федецький, Христина Демидович, Ольга і Юрій Руденський, Андрій і Віра Косович, Наталія Соневицька, Марія і Володимир Лихач, John Tynes, Любомира Хома, д-р Іван і Раїса Швачук, Микола Скірка, Анна Іванок-Ройтер, Павло і Люба Михайлович, Дарія Рекуха, Михайло Балагутрак, Оксана Волчук, Александер Полець, Jane Ruzewski, Іриней і Оленка Юрчук, Мирослава Стойко, Мілтон Сомкайло, Ганя і Орест Грицик, Зенон і Марія Коциловські, Андрій Макар, Віра Корсунь, Ірена Осташок, Богданна Гелега, Александра Климишин, Ігор і Наталія Гавдяк, Юрій і Оленка Добчанські, Марія Борковська, Іван Деркач, Валентина Чудовська, Теодор і Александра Костюк, Charles & Eugenia Osgood, Зореслава Миско, Richard & Patricia McGarrigle, Ірена Остапюк, Kenneth Graham, Лариса Курилас, Ірина Прокопович, Aurelia Hrab, Филип Кукура, Юрій і Марія Українські, Stephen Vezeris.

по 40 дол. – Микола Стасів, Gerald Hirka, Ліза Басараб.

35 дол. – Віліям Лобур.

по 30 дол. – Morgan Stanley (matching George Slyz), Катерина Денега, Natalie Z. Ricco, Ph.D. Богдан Кузик, Ольга Тритяк, Ірена Сайкевич, Oksana

Foltyn, Ірма Осадца, Анна Поліщук, Ліда Захарків, Володимир і Елізабет Барна, Boris Kaluczyk.

по 25 дол. – Марія Павельчак, Оксана Хомут-Андерсон, Маріон Долгунь, Іван Макар, Юрій Фізер, June Muc, Марія Лозинська, Анна Сулима, Марія Андрусак, Анна Кібало, Вадим і Марія Яровенко, Рома & Михайло О'Гара, Анна Клоків, Патриція Свадош, Віра Обущак, Ірена Пташник, Донна Реганте, Леся Бекерська, Анна Команецькі, Михайло Макар, Stella Hackbarth, Rev. Stephen & Juanita Krysa, Люба Кінах, Всеволод Саленко, Олена Горбова, Емілія Іванів, Джеймс Федорко, Юрій Руб, Helen Nicholas, Іван Драган, Люба Денисенко, Ніна Данчук, Zina Smith, Адріан Іванчук, Катерина Яворська, Carol L. Kinsey, Milton Somkaylo, John Barston, Богдан Маланяк, Йосиф Васильків, Марія-Анна Куліш, Мирон і Дарія Яросевич, Петро Гованський, Петро і Лариса Кебуз, Марта і Роман Юзенів, Анна Сулима, Іван Драган, Володимир Батіг, Михайло і Рома О'Гара, Микола Стасів, Olha Blethen, Мирон Цвікула, Мирон і Оксана Вітюк, А. Мікс, Марія Пінага, Катрина Денега, Елена Шевченко, Орест Небеш, Зоя Турчин, Тетяна Данилів, Марія Соловій, Володимир Денисенко, Анна Педілято, Євген Літош, Григорій і Роксоляна Пікас, Стефанія Ландвійт, Богдан і Ксеня Коженювські, Марія Шандрук, Анна Кібало, д-р Олена Сацюк, Ілля і Марія Шевчук, William & Eleanor Gural, Ірена Сайкевич, Ольга Коваль, Alan Gerstein & Pauline Noznick, Vera Molls. Nickolas Marushka, Марія Андрусак, Варвара Завицька, Ярослава Бенко, Алекс і Раїса Михайлюк, Стефанія Рудик, Анна Клоків, Віра Кальба, Алекс Качмар, Frank G. Serafin, д-р. Надія Кмета, Борис Захарчук, William Gural, Петро Гаврильців, Drs. Mykola & Linda Hryhorczuk.

22. дол. – Віктор Маркополський.

по 20 дол. – Марія Белбек, Михайло Дзіман, Ніна Загнійна, Анна Вомпел. Стефанія Франц, Михайло Курило, Іван і Галина Одуляк, Анна Розпитко і Олег Розпитко, Я. Д. Олеськів, Ірена Коваль, Dorothy Groch, Мирослава Гельська, Ярослав і Ляріса Шчегляр, Леся Новей, Юрій Сухорськітй, Helen Trenkler, Elaine Kawazoe, Sofia Karpluk, Надія Кос, Ірена і Василь Іванчишин, Михайло Тренза, Марія Лозинська, Olegue Rosputko, Юрій Вижницький, Ярослав і Ляріса Щегляр, Анна Заращак, Гейл Безкоровайна, Софія Вацк, Анна Матковська, Ореста Ткачук, Марія Кушнір, Іван Затонський, Дмитро Демедюк, Христина Дзюба, Елізабет Флюнт, Стефан Гованський, Наталія Коваль, Теодозія Федак, Таїса Кузьма, Емілія Святківська.

15 дол. – Анна Федик, Іван Шпигульський, Стефан Петрик, Оксана Ткачук, Маріон Гуріненко, Дмитро Бараницький, Нестор і Христина Кропельницькі, Emily & Aleksander Giris, Стеля Сенишин, Julie Bundy, Geraldine Verbicki, Genevieve Kufka.

10 дол. – Ірена Магера, Janice Drewal, Параня Яворів, Павліна Гованчак, Євгенія Веса, Петро Грицак, Ganna Dusyak, Ірена Петрі, Ксеня Ільниць-

ка, Володимир Чепіжак, Борис і Люба Оришчин, Михайло Скомський, Кляра Скомська, Гелен Дуда, Мирон Болух, Іванна Цюлко, Валентина Когут, Андрея Пашак, Роман Захарчук, Рената Бігун. Євген Злонькевіч, Роберт Піпчик, Александер і Марія Лужницькі, Мирон Гураль, Lola Saveskie, Петро Гручак, Мирослава Венке, Даніел Томащук, Анна Максимович.

по 5 дол. – Марія Столяр, Петро Грицак, Джералдіна Вербицька, Olha Vochna.

2 дол. – п. Гоц.

З НАГОДИ

В честь проф. Ярослава Лешка складаю 100 дол. - Марта Остапак.

В честь Ольги Гнатейко складаємо 100 дол. – Тиміш і Аня Гнатейко.

В честь Мирослава Шмігеля складаю 50.00 дол. – А.А.

В честь Ольги Буртик складаю 100.00 дол. – Ірена Буртик.

Пані Ірена Руснак бажала, щоб замість Різдвяних дарунків датки були зложені на Український Музей. Слідуючі особи зложили датки в честь Ірини Руснак: по 50 дол. – Дарія і Юрій Ганушевські, Іванка і Ренді Бук, Галі і Андрій Ганушевські, Александера і Олена Смик. Пані Ірена пожертвувала 200 дол.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У вічну пам'ять св. п. **Мони Войтович** складаю 2,000 дол. – Йосиф Войтович.

У третю болючу річницю відходу у вічність бл. п. **Юрія Оранського** складаю 100 дол. – дружина Надія Оранська.

В першу болючу річницю смерті моїх дорогих – чоловіка бл. п. **Александра Воробця**, мами бл. п. **Софії Чабан** і вуйка бл. п. **Михайла Кухарського** складаю 500 дол. – Ірена Воробець.

У пам'ять дорогого чоловіка св. п. **д-ра Ярослава Панчука** складаю 100 дол. – Ярослава Панчук.

У пам'ять мого покійного чоловіка св. п. **Ігора Черного** складаю 250 дол. – Алла Черний.

У пам'ять св.п. **Лідії Крушельницької** складаю 100 дол. – Надя Подоляк.

У пам'ять мого приятеля бл. п. ред. **Богдана Осадчука** складаю 100 дол. – Лідія Яросевич.

У світлу пам'ять бл. п. **Марії Тимочко** родина і приятелі зложили: 200 дол. – Іван і Христя Чебіняк; 100. дол. – Ляриса Чебіняк, Константин і Мирося Ваньо, Мирон і Зеновія Кулинич; 50.00 дол – Богдан і Марія Качмар; 30 дол. – Роберт Занруха; 25 дол. – 9-ий Відділ СУА, Тетіяна Данилів, Влодко і Христина Чебіняк, Любомир Зобнів; 20 дол. – Мирон Крайник

У пам'ять св. п. **Христини Гури** складаю 100 дол. – Марія Безушко.

У пам'ять св. п. **Христини Гури** складаємо 500 дол. – Наталія, Андрій, Юрко і Оксана Антоняк.

У пам'ять св. п. **Михайла Білика** складаю 100 дол. – Ярослава Білик.

У пам'ять св. п. **Дарії Маркусь** складаю 100 дол. – Ярослава Білик.

У пам'ять св. п. **Левка Вербицького** складаю 100 дол. – Ярослава Білик.

У пам'ять св. п. **Уляни Глинської** родина і приятелі складають: 250 дол – Борис Глинський, по 100 дол. – Андрея, Наталія і Анна Косоноцькі, Любомир Явний, Михайло і Ірина Біленькі, Ірена Кіра-Дайгл, Альберт і Оксана Кіра, Володимир і Неоніля Іваськів, Володар і Марта Лиско, проф. Тарас і Оля Гунчак, Юрій і Каріна Тарнавські, Євген і Богданна Михайлів, Роман і Світлана Андрушків, Любомир Павлович; по 50 дол. – Іван і Андрея Біланюк, Андрій і Софія Титла, Юрій і Христина Балинські, Віра Лащик, Ірена Стецьків, Оленка Добчанська, Богданна Слиз; по 25 дол. - Мілько і Єлисавета Ласій, Arnold Rudakewych, Ольга і Ігор Луків, Оля Б. Цегелська.

На свіжу могилу подруги Союзянки бл. п. **Уляни Глинської** складаю 100 дол. – Христина Кузьмович.

В пам'ять бл. п. **Уляни Глинської** по 50 дол. зложили: Рома Шуган, Ірина Куровицька, Наталія і Ігор Гавдяки.

В пам'ять моєї мами **Анни, Софії Маркевич** складаю 250 дол. – Меланія Банах.

У пам'ять св. п. **Уляни Старосольської** складаю 50 дол. – Дарія Самотулка.

У пам'ять св. п. **Ореста Кузьми** складаю 50 дол. – Надія Гафткович.

In memory of **Mrs. Anna Wizniak** – \$100.00 – Natalia Dekle, Roman Z. Mykyta, John Morenko, Ed & Daria Reed, \$50.00 -Josefa and Wasyl Soroka, Gene & Susie Seniura, \$10.00 -Mike & Ruth Halko.

У пам'ять св. п. **Катерини Оприско** складаю 25 дол. – Юрій Стахів.

На свіжу могилу бл. п. **Катерини Оприско** складаю 25 дол. – Соня Платош.

In memory of **Mrs. Kateryna Oprysko** we are donating \$50.00 – Ukrainian Selfreliance New England Federal Credit Union.

В честь мого мужа бл. п. **Ореста Дацківа**, який помер в серпні 2011, пересилаю 100 дол. – Оприся Дацків.

В честь бл. п. **Ореста Дацківа** складаємо 100 дол. – Гануся і Роман Мац.

В пам'ять св. п. **Ярослави Ставничої** складаю 50 дол. – Дарія Галабурда-Патті.

В пам'ять св. п. **Евгена Саламаха** складаю 50 дол. – Оксана Лобачевська.

In memorium for **Marta Kaczmarczyk**, I am donating \$100.00 – Bruce Korda.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ.

Богданна Данилів-Бережанська

12 грудня 2011 року по довгій недужі відійшла у Вічність членка 99-го Відділу СУА Богданна Бережанська.

Народилася у 1923-му році на Бойківщині у священничій родині о. Володимира Даниліва і Стефанії з Чайківських. У 1934 році родина перепровадилася на границю Лемківщини. Під час війни Богданна пережила важкі часи. В березні 1945-го року перед самою облавою більшовиків вона організувала вивіз хворих на тиф вояків Української Повстанської Армії в гірські села. Під час тої облави молода дівчина була арештована та перенесла тортури НКВД, бо не хотіла зрадити сховок своєї сестри. Відтак міліція часто викликала її на допити у справі брата Славка.

У 1947-му році під час акції «Вісла» родину переселили з рідних земель на північ Польщі на німецькі терени. В дорозі забрали маму до концентраційного лагелу в Явожні, звідки не повернулася.

На Заході Богданна вийшла заміж за М. Бережанського. Подружжя виховало дві доньки і двох синів. У 1964 році приїхала з родиною до Америки і виховувала двох онуків, бо мама залишила дітей.

Богданна була в числі перших членок новоствореного 99-го Відділу СУА у 1968 році. Працювала сумлінно у відділі та при церкві.

У 2001 році навесні занедужала і за три роки змушена була переселитися до старечого дому, де пролежала до останнього дня життя. Господь покликав її у світлий день, в неділю. Тіло спочило на парохіяльному цвинтарі св. о. Миколая у Вотервліт, Нью Йорк.

Спи, Данцю, вічним сном, а тута за Тобою зостанеться з нами назавжди.

Родина Покійної.

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund OUR LIFE

1,000 дол. - Вітаємо з Різдом Христовим і бажаємо щасливого Нового Року!

86-ий Відділ СУА в Ньюарку, Округа Нью Джерзі.

200 дол. - З нагоди Річних зборів.

1-ий Відділ СУА, Нью Йорк.

По 100 дол. - 113-ий відділ СУА; Яніна Пилипчак.

100 дол. - As a contribution in memory of **Eustachij (Ostap) Derzko.** Oresta (Orysia) Tkachuk.

По 100 дол. - Замість квітів на свіжу могилу Незабутньої і Дорогої нам **бл. п. Ляси Старосольської.**

Дарія і Мирон Ярошевичі, Ольга і Мирон Гнатейки, Марта Гарнавська, Оксана Драган.

40 дол. - Надія Бігун.

50 дол. - Надія Цвях, Володимира Сливоцька, Дарія Захаріясевиц.

По 50 дол. - Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Уляни Старосольської.**

Марія і Богдан Полянські, Леся і Юрко Раковські, Ольга Городецька, Ольга Зазуля, Ольга Кобзар.

50 дол. - Замість квітів на свіжі могили **св. п. Михайла Шумила і св. п. Tom Moll,** чоловіків наших членок. 96-ий Відділ СУА.

50 дол. - В пам'ять мого чоловіка **бл. п. інж. Ярослава Букачевського.** Складаю сердечну подяку Союзнякам 65-го Відділу СУА за даток з приводу смерті мого чоловіка.

Ярослава Букачевська.

50 дол. - Зі щирою вдячністю і подякою членкам 86-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Ньюарку за даток замість квітів на могилу моєї дорогої улюбленої Мами, **Олени Сиротюк.**

Орися Охримович.

25 дол. - В пам'ять **бл. п. Уляни Старосольської.** Анна Макух, вільна членка СУА.

По 25 дол. - Меланія Маззорана; Ірена Кльофас.

20 дол. - В пам'ять **бл. п. Уляни Старосольської.** Ярослава Панчук.

20 дол. - В пам'ять **бл. п. Стефи Квасовської.** Ярослава Стасюк.

По 20 дол. - Ольга Чипак; Charita Petrina, Мирослава Футей, Helen Ratycz.

По 10 дол. - Рената Бігун, Дарія Барон, Оксана Станко, Helen (Lesia) Obaranec, Ina Dzerovych.

По 5 дол. - Анна Сохоцька; Любомира Федорко.

A DEED WORTH EMULATING

On November 5 and 6, 2011, the Epiphany of Our Lord Ukrainian Catholic Church in St. Petersburg, Florida, held its annual Autumnfest.

Zena Bundziak

It's a joyful celebration of Ukrainian culture and heritage. Attended every year by many people, this event gives the whole community a chance to experience all things Ukrainian and also serves as a fundraiser. There was Ukrainian music, dance, and food. The most prized objects for sale were hand-embroidered pillows, tablecloths, hand-painted ceramics, and wood carvings. These were generously donated by Mr. Isydor Bundziak and the Bundziak family in memory of their mother and grandmother Zena Bundziak, who passed away this summer at the age of 87. The proceeds from the sale of these objects were to benefit the church and Branch 124 of Soyuz Ukrainok.

Some articles were embroidered by Zena herself, and some were gifts and items that she lovingly collected throughout her life.

Zena Bundziak, like so many Ukrainian immigrants, came to the United States after the end of World War II. She met her future husband Iwan, and together they started a new life in the USA. They settled in Yonkers, NY, and became active in all aspects of Ukrainian community life, including owning the J& Z Meat Market in Yonkers. They instilled in their children a love of their Ukrainian heritage and culture.

Zena later worked for the Ukrainian Youth Association (CYM) in Ellenville, NY. She was also a member of the Organization for the Defense of Four Freedoms for Ukraine, Ukrainian National Women's League of America, and St. John's Ukrainian Church Choir. Zena was a member of many Ukrainian Catholic Churches, including St. Michael's in Yonkers. Zena was an opera singer (Soprano Soloist) who in 1988, in recognition of 1000 years of Christianity in Ukraine, performed at The Vatican Papal Auditorium in the presence of his Beatitude Cardinal Josef Slipyj and His Holiness Pope Paul II.

Items from Zena Bundziak's collection for sale at the Autumnfest in St. Petersburg, Florida

Zena Bundziak's legacy passes on to another generation to enjoy, appreciate, and cherish. These beautiful hand-made items become more valued as time passes. So we are particularly grateful to her son, Isydor, and his family for such an exceptional gesture. Such a deed is truly worth emulating.

Yaryna Telepko, Branch 124, St. Petersburg, FL

MY BROTHER THE OPERA SINGER

by Olia Rudyk

I remember sitting in the double parked car on West 73rd Street in New York City. It wasn't the first time and wouldn't be the last. My brother was having his weekly voice lesson with Maestro Eugene Krahno. I so enjoyed being there to listen, but tonight, with no parking spot available, I had to mind the car and avoid a ticket. Maestro Krahno and his wife, Madame Klavdiya Taranova, were characters to say the least; true artists in every respect. They employed the traditional Italian vocal teaching method of *bel canto*. (This technique involves specific exercises and training devised to enhance the students' breath support, dexterity, range, and technical control.) This style had gained popularity in Italy during the 19th century. With composers such as Gioachino Rossini, Vincenzo Bellini, and Gaetano Donizetti creating bravura works for the stage, musicologists would later term this period of opera history as the "*bel canto era*." After WWII with such artists as Maria Callas, Joan Sutherland, and Beverly Sills appearing on the scene with acquired *bel canto* technique, its popularity resurged in the 1950s. Maestro Krahno and Madame Taranova instructed many students in this manner at the Ukrainian Music Institute of New York City and believed the end result would be a more sophisticated, pleasing, well-focused timbre. Through them, Stefan and I learned the true meaning of the word "passion."

At only 15 years old, Stefan was too young to take a subway on his own to Manhattan from our home in Yonkers, NY. Being three years older with a driver's license, I became his chauffeur more often than not, as our father viewed these lessons a waste of time. Ever since the nuns at Holy Trinity Grammar School in Yonkers, NY, discovered my brother's voice during choir practice, they were relentlessly after my father to send Stefan for professional voice training. They believed he had a gift from God which should not be wasted. A true old-fashioned immigrant, who believed in hard toil as the way to success, my father didn't see the possibilities of a career in the entertainment industry and ignored them. At Stefan's eighth grade graduation, the Principal of Holy Trinity Grammar School prepared Stefan for a solo number, and the audience rose to their feet applauding wildly when he belted out his last note. Yet, our father was still not convinced. NO!!! A singing career was no life for his son as far as he was concerned.

Luckily, our mother thought differently. She had come to the United States at the age of 13 in 1950 and learned English quickly by spending her evenings in movie theaters and by reading comic books and fashion magazines. She was a true starry-eyed teenager: she wore jeans and teased her hair, and styled it in the era's iconic beehive. She fell in love with Gene Kelly in *Singin' in the Rain*, Bette Davis and Ann Baxter in *All About Eve*, and Jane Powell and Howard Keel in *Seven Brides for Seven Brothers*. Then of course there were Hollywood greats she dreamt of meeting one day such as Frankie Avalon, Elvis Presley, Marilyn Monroe, and Natalie Wood. Her own personal talents lay in her fingertips. She was a fabulous cook and baker, worked as a hairdresser, and volunteered as a seamstress in the theater. Over the next few decades, she designed and created many costumes for programs staged by the local Ukrainian School and the branch of the

Stefan Szkafarowsky in the role of Zaccaria in Nabucco, Santiago, Chile, with daughter Alexandra Szkafarowsky (left), and niece Adrianna Rudyk-Odomirok (right), June 27, 2000.

Stefan Szkafarowsky

Ukrainian American Youth Association. It was she who convinced my father to send my brother and me to Lidia Krushelnycka's "Studiya Mysteckoho Slova" in New York City. She was a savvy, spicy, romantic, and passionate individual who believed in her children's abilities. My father didn't have a chance against my mother's dream for her son to become an opera star, and eventually the search began to find Stefan a vocal instructor.

Lidia Krushelnycka, perceptive of Stefan's wonderful voice, enlisted him in a small vocal role in her production of *Oy Ne Khody Hrychu*. Pani Lidia's first passion in life was opera, but a terrible asthma prevented her from pursuing it as a career. Instead, she became a stage diva of the theater. Both Stefan and I felt very lucky to be a part of her drama school and to experience her love of acting. She taught us diction and stage presence, and on many occasions, I too had opportunities to perform recitations during Ukrainian National holiday commemorations within and beyond the tri-state area and during summers while employed at the Ukrainian National Association's resort, Soyuzivka. It was through her that we learned about Maestro Eugene Krachno, and with her referral, Stefan began his professional voice training.

While attending college, I managed to hold down an insignificant part-time job. I used the money I made to buy my brother and myself tickets to many wondrous evening programs at The Metropolitan Opera and musical performances on Broadway. After the voice or drama lessons, we'd hop over to The Metropolitan Opera box office or to a theater on Broadway to buy standing room tickets for under \$10 each. After the first act, we would sneak into the orchestra seats to finish out watching the opera or the theater performance completely enveloped by the magic on stage. The Baritone voices would appeal to us the most as that is where Stefan started out as a young boy. Later, his voice developed completely, making him the resounding Bass that he is today. Each movement, each gesture, each note of the performer was mesmerizing. At the end, Stefan and I would leave and pause outside in front of the billboard, envisioning his picture there one day as the lead Bass singer.

Under the tutelage of Maestro Krahno, Stefan was the youngest performer to give a solo concert at the renowned Carnegie Recital Hall on February 3, 1974. At the early age of 17, his reper-

toire contained pieces from celebrated composers such as Beethoven, Schubert, Mozart, Verdi, Kos-senko, Stepovy, and others. The hall that night was packed. The audience was overwhelmed by Stefan's performance, and it took three encores to finally appease them and allow Stefan to conclude the program. My mother and I were so proud. That evening, even our ten-year old sister Lillian-na cried tears of joy.

Since those days, my brother the opera singer has performed in many acclaimed houses throughout the United States, Canada, Europe, South America, and was featured in several concert tours throughout Asia. Often forgetting that he was in a different time zone, he would call me in the middle of the night. I knew he felt lonely sitting in a hotel room during his breaks between rehearsals and performances. So I would listen at two or three o'clock in the morning as he

told me all about his performances that week, as well as about the other singers he was meeting. He would send me newspaper clippings of the reviews written by opera critics:

As Filippo in *Don Carlo*: "Stefan Szkafarowsky sang a dynamically realized Filippo, displaying sure command of mellifluous instrument." -Opera News.
As Zaccaria in *Nabucco*: "Stefan Szkafarowsky, by contrast, infused the prophet Zaccarias with a burning intensity that lifted the level of the show whenever he was on stage." -The Hartford Courant.

As Raimondo in *Lucia di Lammermoor*: "Woods' performance was backed by several very strong performances... Stefan Szkafarowsky as Raimondo... whose thundering judgments are like a classic chorus." -Newsday.

Everyone praised his voice and predicted a promising future. This was his life's dream coming true, and it was all thanks to his grammar school nuns and our mother.

On February 17, 22, 25 and March 2 and 8 of 2012, Stefan will be going back to the very first opera house that he and I ever visited. This time, however, he will not be sitting in the audience. Instead, the visions from almost 40 years ago are coming true. Stefan will be on stage as the Bass lead in the role of the Bonze at The Metropolitan Opera's presentation of Puccini's *Madame Butterfly* with Placido Domingo as Conductor.

As I make my plans to attend one of the performances, I am tempted to purchase a standing room orchestra ticket just for old time's sake. Bravo Stefane!!!!

Heart Disease in Women

Ihor Magun, MD, FACP

During an acute presentation of a heart attack, the typical symptoms of heavy chest tightness and pressure present in men are not usually seen in women. Women present symptoms labeled as "atypical"—shortness of breath, weakness, or presence of unusual fatigue. Associated with these symptoms or independent of them is a feeling of lower chest discomfort and upper abdominal pressure that may be accompanied by nausea. This may erroneously lead to a diagnosis of a gastrointestinal ailment.

The causes of discomfort are primarily due to compromised circulation in the heart. When the blood flow is blocked, some women may experience some type of chest discomfort characterized by a pressure or a squeezing sensation in the chest. This may radiate to the jaw, arms, back, or shoulder. There may be sweating for no apparent reason as well as a sudden extreme fatigue or a feeling of "doom." Some women, especially diabetic, present the so-called "silent" heart attack (this is also seen in diabetic men). What this means is that there was permanent damage to the heart with no antecedent symptoms. These silent heart attacks are notorious for being discovered only incidentally, during a routine electrocardiogram, or when some cardiac symptoms occur, and an electrocardiogram reveals changes consistent with the damage pattern produced.

Complicating the cardiac issues in women is the female-pattern coronary artery disease. The narrowing of the coronary arteries may occur as a result of deposits of fatty cells, calcium, and inflammatory cells. These can be visualized as protrusions in the vessel walls. Men tend to have one or several affected areas, scattered throughout the

heart. The female-pattern coronary artery disease presents as a diffuse plaque, narrowing the entire circumference of the artery throughout. In fact, cardiac catheterization (placing dye in the blood vessel of the artery with visualization over an x-ray) may show that the vessels are normal when, in fact, there is diffuse disease. This leads cardiologists to assume that all is well and discount a cardiac issue.

A new technique, not yet routinely done during cardiac catheterization, is called intravascular ultrasound IVUS. This procedure involves an insertion of a special device into the coronary artery via the groin area. This provides direct visualization from within. Many women who were previously thought to have normal coronary arteries have had plaque identified through this procedure.

It would seem intuitive that if there is diffuse disease, the management of narrowed vessels should differ from localized blockages. Localized issues are managed with local measures—stents, use of balloons, and other techniques. With diffuse disease, the key is to reduce risk factors (a measure that is recommended to all cardiac patients). This is done through addressing cholesterol issues, reducing clotting risk with use of aspirin, and initiating medications that strengthen the heart—medications referred to as beta-blockers and ACE inhibitors.

Talk to your physician about your symptoms and know the atypical warning signs. Arm yourself with the correct knowledge to help yourself and other women identify cardiac disease that could be easily missed.

З листів до Редакції

Шановні Пані!

[...] З Новим Роком 2012 залучую найщиріші вітання. Нехай Бог благословить Вашу працю для українців, а передовсім для України. Щастя, здоров'я і многих літ та витривалості.

Висловлюю щире подяку за точне одержання журналу, котрий люблю читати і переживати події організації, бути все з Вами.

З пошаною,

Яніна Пилипчак,
колишня членка 71-го Відділу СУА.

«Діти – се наш дорогий скарб, се наша надія, се – Молода Україна»

Олена Пчілка

Про Лесю Українку

Колись давно жила в Україні зі своїми батьками, братчиками й сестричками дівчинка, яка називалася Лариса на прізвище Косач. Але всі її кликали Леся. Родина була дуже дружня, всі любили один одного, діти допомагали батькам, були чемними і слухали тата і маму. Особливо всі жаліли Лесю, яка часто тяжко хворіла.

Леся дуже любила свою маму і з вдячністю і гордістю називала її найкращою, найрозумнішою, найталановитішою жінкою на світі. І справді, Лесина мама сама навчала своїх дітей (а їх було шестеро) читати і писати, грати на фортепіано, співати пісні і танцювати, малювати. Вони часто їздили всі разом в ліс, чи на річку, збирали квіти і плели віночки. Мама вчила дітей любити все українське. А ще вона писала віршики для дітей і підписувалася Олена Пчілка.

Мама Лесі заохочувала доню розвивати свій талант писати вірші, і саме вона вигадала для Лесі особливе поетичне ім'я – Леся Українка. З дитячих років Леся надзвичайно любила природу, яку чудово описала у своїй п'єсі «Лісова пісня». Люди в цілому світі знають про Лесю Українку, бо її вірші перекладені на різні мови. Багато віршів Леся написала для дітей. Ось один з них.

13-літня Леся Українка

Мамо, іде вже зима

«Мамо, іде вже зима,
Снігом землицю вкриває,
В гаю пташок вже нема...
Мамо, чи кожна пташина
В вирій на зиму літає?» -
В неньки спитала дитина.

«Ні, не кожна, - одказує мати, -
Онде, бачиш, пташина сивенька
Скаче швидко отам біля хати, -
Ще зосталась пташина маленька».

«Чом же вона не втікає?
Нащо морозу чекає?»

«Не боїться морозу вона,
Не покине країни рідної,
Не боїться зими навісної,
Жде, що знову прилине весна».

«Мамо, ті сиві пташки
Сміливі, напевно, ще й дуже,
Чи то безпечні такі, -
Чуєш, цвірінькають так,
Мов їм про зиму байдуже!
Бач - розспівалися як!»

«Не байдуже тій пташці, мій синку,
Мусить пташка малесенька дбати,
Де б водиці дістати краплинку,
Де під снігом поживку шукати».

«Нащо ж співає? Чудна!
Краще шукала б зерна!»

«Спів пташині потіха одна, -
Хоч голодна, співа веселенько,
Розважає пташине серденько,
Жде, що знову прилине весна».

Котик і півник

Українська народна казка

Жили собі в одній хатці Котик і Півник. Вони дуже любили один одного, то й жили у злагоді. Котик на скрипочці грає, а Півник пісеньки співає. Котик ходить і їжу здобуває, а Півник вдома сидить, за порядком доглядає.

Коли Півник іде з хатки, то наказує:

- Гляди, Котику, хату на замку тримай, нікого не пускай і сам не виходь, хто б тебе не кликав. Я бачив, як біля хати Лисичка крутилася. Дивись, щоб тебе не зїла.

Сидить Півник біля віконечка, аж тут і Лисичка прибігає, хвостиком привітно махає та промовляє:

- Ходи, Півнику, до мене! Дам тобі золотої пшениці та медяної водиці.

А Півник відповідає: - То-ток, то-ток, не велів Коток.

Але Лисичка була хитрою. Одного разу вона прийшла вночі і насипала Півникові під вікном золотої пшениці, а сама заховалася під кущиком. Коли Котик собі пішов, Півник побачив пшеничку і вийшов з хатки. Клює собі смачні зернятка, клює... А Лисичка підкралася, вхопила Півника за хвостика і понесла до своєї хати. А Півник гукає:

- Котику-братику, довго не мандруй,
Несе мене Лиска за хвостик,
Через ліс і мостик,
Мене порятуй!

Почув Котик і побіг рятувати Півника. Біг, біг, та не догнав! Сів на горбочку та гірко заплакав-заридав. А потім щось подумав, взяв скрипочку, прийшов під хатку Лисички та на ній загравав. А Лисичка якраз окріп в печі гріла, щоб пір'я обскувати Півникові, а потім спекти у печі. Почула Котикову гру на скрипці і зацікавилася, хто так гарно за вікном грає. Не втерпіла і вийшла на поріг. А Котик її цок у лобок і зав'язав у мішок. Забіг у хатку, а там Півник зомлілий на лавці лежить.

- Півнику, Півнику, пробудись! - закричав Котик і схопив його за хвостик. Півник стрепенувся і ожив. Та такий став радий! Подякував Котикові за допомогу.

Пішли вони додому і знову стали жити вкупці. Півник вже слухався Котика.

Подала Святослава Гой-Стром.

Страви з городини належать до давніх українських куховарських традицій. Народна мудрість вважає городину, як найбільш корисну поживу для людського здоров'я, що підтверджує і сучасна наука. Городина є головним джерелом вітамінів, а також насичує людський організм великою кількістю мінералів та інших корисних речовин.

Після очищення та миття городина не повинна довго лежати у воді або без води. Варити городину треба якомога коротше, щоб не втратила поживні речовини. Щоб охоронити городину від втрати вітамінів та надати їй кращого смаку, треба додати до варення трохи молока.

Городина прекрасно надається для виготовлення салатів. Салати можуть подаватися з м'ясними як холодними, так і гарячими стравами, а також можуть бути подані як головна страва на другий сніданок чи на перекуску перед головною їжею.

Капуста свіжа з яблуками або помідорами

Посікти головку свіжої капусти, посолити і дати постояти деякий час. Видушити сік, додати дві січені цибулі, ложку масла, залити водою, щоб прикрила. Тушкувати під покришкою півгодини. Декілька винних яблук почистити, пошаткувати на грубій терці і додати до капусти. Додати ще трохи води і продовжити тушкування. Коли страва зм'якне, заправити запражкою з масла (одна ложка) і муки (одна ложка), додавши трошки цукру. Проварити разом 5 хвилин.

В той самий спосіб можна приготувати капусту з помідорами, які треба проварити, почистити, та перетерти через сито (можна дати консервовані помідори з банки, або дві ложки помідорової пасти). Але до цієї капусти замість запражки додається горнятко сметани, в якій слід розколоти ложку муки. Варити ще 5 хвилин.

Квітна капуста (Cauliflower)

а) з маслом і тертими сухариками

Одну головку квітної капусти почистити з листків, вимити, залити кип'ячою підсоленою водою з молоком (пів горнятка) та цукром, прикрити. Коли закипить, відкрити на хвилинку, а потім доварювати на малім вогні під покришкою 20-30 хвилин. Коли зм'якне, добре відцідити воду, виложити на полумисок і полити двома ложками масла, підсмаженого з ложкою тертих сухарів.

б) у французькому тісті

Квітну капусту поділити на частинки – малі головки, зварити. Виложити до змашеної вогнетривкової посудини, полити смаженим маслом з сухариками і залити налисниковим тістом. Запекати в печі приблизно півгодини.

в) по-італійськи

Квітну капусту відварити, поділити на частинки, полити оливковою олією, скропити цитриновим соком, поперчити і посолити до смаку.

Салата з баклажана (Eggplant)

Один великий баклажан спекти в посудині у печі. Коли прохолоне, зняти шкірку, а м'якуш посікти. Вимішати із смаженою на олії великою головкою капусти, додавши ложечку цитринового соку або оцту. Посолити до смаку. Можна також додати ложку помідорової пасти. Вживати на холодно.

З. Терлецька.

“Українські страви”. СУА, Практична книгозбірня ч. 4. Нью Йорк, 1981.

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

Florida Spring Trunk Show Schedule at Saks Fifth Avenue

Feb 2~5 • Thu, Fri, Sat & Sun • Sarasota
Southgate Mall • 941-364-5300

Feb 9~12 • Tba

Feb 17~19 • Fri, Sat & Sun • Miami Dadeland
7687 North Kendall Drive • 305-662-8655

Feb 23~26 • Thu~Sun • Palm Beach Gardens
3109 Pga Boulevard • 561-694-9009

Mar 1~4 • Thu, Fri, Sat & Sun • Boca Raton
Town Center Mall • 561-393-9100

Mar 8~11 • Tba

Mar 16~18 • Fri, Sat & Sun • Palm Beach
Esplanade Mall • 561-833-2551

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич – 1-ша заступниця голови
Анна Мацілінська – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Софія Геврик – 3-тя заступниця голови для справ культури
Лідія Білоус – 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Ольга Кузишин – пресова секретарка
Дарія Дроздовська – кореспонденційна секретарка
Надія Цвях – скарбник
Рома Шуган – фінансова секретарка
Віра Кушнір – вільна членка
Марія Андрійович – вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик – суспільної опіки
Святослава Гой-Стром – виховна
Роксоляна Місило – мистецтва і музею
Марія Полянська – стипендій
Ольга Дроздович – архівар
Марта Пеленська – екологія і здоров'я
Роксоляна Яримович – вільних членок
Зоряна Гафткович – вебсайт

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон – голова
Ярослава Мулик – членка
Рената Заяць – членка
Марія Томоруг – заступниця членки
Татяна Рішко – заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лідія Слиз – україномовний редактор журналу "Наше Життя"
Олеся Валло – англомовний редактор

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Яхницька – Дітройт
Ірина Бучковська – Філадельфія
Галина Романишин – Нью Йорк
Зінна Джус-ДеБол – Північний Нью Йорк
Ольга М. Луків – Нью Джерзі
Дарія Федорів – Огайо
Любомира Калін – Чікаго
Зоряна Мішталь – Нова Англія
Марія Кейд – Центральний Нью Йорк
Орися Зінич – зв'язкова віддалених відділів

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

*“УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – серія 1, ст. 10 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори з жіночих сорочок на Буковині.*